

5246
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΩΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ

ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κυρίου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΔΑΝΑΡΑ

καὶ δωρηθεὶς

ΤΩ, ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΘΕΣΣΑΛΙΚΩ, ΣΥΛΛΟΓΩ,

ὅπως

δαπάνη καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτοῦ ἐκτυπωθῆ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1877

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ^α

789-

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

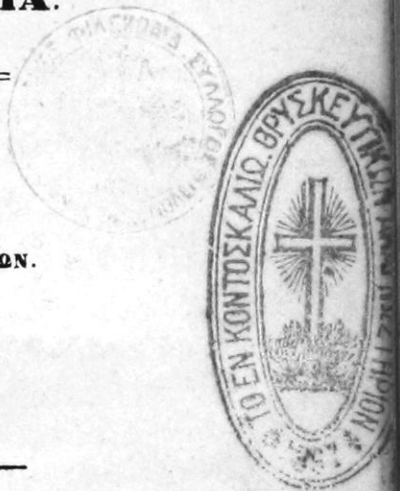
ΧΟΡΟΣ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΦΑΙΔΡΑ, τροφός.

ΘΗΣΕΥΣ, εξάγγελος.

ΑΡΤΕΜΙΣ, ἄγγελος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος κεῖται ἐν Τροιζήνι· τὸ δράμα εἶναι
ἐκ τῶν πρώτων, ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Ἐπαμείνονος ἄρχοντος, Ὀλυμ-
πιάδι πζ' ἔτει δ'.

ΕΥΡΗΣΙΑΔΟΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΛΦΡΟΔΙΤΗ.

Καλοῦμι Κύπρις πολλή και ὀνομαστή
θεὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων και θεῶν,
ἐντὸς τοῦ Πόντου και τῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ
συνόρων, ὅσοι κατοικοῦντες βλέπουσι
τὸ τοῦ Ἥλιου φῶς· τοὺς σεβομένους μὲν
τὴν δύναμίν μου ἀγαπῶ, πλήν τιμωρῶ
τοὺς μεγαλοφρονοῦντας πρὸς με. Ἐπειδὴ
τὸ ἐφεξῆς συμβαίνει και παρὰ θεοῖς.
Ἵπὸ ἀνθρώπων χαίρουσι τιμώμενοι.
Τῶν λόγων τούτων τὴν ἀλήθειαν ταχὺ
θὰ δείξω. Ἐπειδὴ ὁ τοῦ Θεσέως παῖς,
τῆς Ἀμαζόνος τέκνον, ὁ Ἴππόλυτος
ὁ τοῦ σοφοῦ Πιθθέως μαθητὴς, ἐγώ,
ὄτ' εἶμι λέγει ἡ χειρίστη τῶν θεῶν
αὐτὸς και μόνος ἐξ ὅλων τῶν πολιτῶν
τῆς Τροϊζηνίας ταύτης γῆς. Περιρρονεῖ
τὸν ἔρωτα, και γάμους δὲν ἐγγίξει. Πλήν
τὴν ἀδελφὴν τοῦ Φοίβου τὴν Ἀρτέμιδα

Διὸς τὴν κόρην ὡς μεγίστην τῶν θεῶν
 τιμᾶ νομίζων, καὶ εἰς δάση χλοερὰ
 μὲ τὴν παρθένον συναναστρεφόμενος
 αἰετοῦ με ταχεῖς σκύλους ἐκ τῆς γῆς
 θηρία καταστρέφ', ἀναστρεφόμενος
 μὲ ταύτην πλέον ὅσον πρέπει εἰς θνητόν.
 Δὲν τοὺς φθονῶ εἰς ταῦτα. Ἐπειδὴ πρὸς τί;
 Δι' ὅσα ἤμκρτε δὲ πρὸς με σήμερον
 θά τιμωρήσω τὸν Ἰππόλυτον· πολὺν
 πλὴν κόπον δὲν χρειάζομαι ἐτοιμάσασα
 πολλὰ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἐπειδὴ ποτε
 ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πιθθέως εἰς τὴν γῆν
 ἔλθόντα τοῦ Πανδίωνος, ὅπως ἰδῆ
 καὶ ἑορτάσῃ τὰ σεμνὰ μυστήρια
 ἰδοῦσα Φαίδρα τοῦ πατρὸς ἢ εὐγενῆς
 σύζυγος κατελήφθη ὑπὸ ἔρωτος
 κατὰ τὰς συμβουλὰς μου. Καὶ πρὶν μὲν ἐδῶ
 εἰς τὴν γῆν ταύτην τῆς Τροϊζῆνος ἔλθωσι,
 τῆς Ἀκροπόλεως πλησίον ἰδρυσε
 ναὸν τῆς Κύπριδος κατάντικρον τῆς γῆς
 αὐτῆς ἐδῶ, ἐρῶσ' ἀπόντα ἔρωτα.
 Εἰς δὲ τὸ μέλλον εἰς τιμὴν θά εἴπωσι
 τοῦ Ἰππολύτου, ὅτ' ἰδρῦθη ὁ ναός.
 Ἄφ' οὗτος ὁμως ὁ Θεσεὺς κατέλιπε,
 φυγὰς διὰ τὸ αἶμα τῶν Παλλαντιδῶν,
 τὴν γῆν τὴν Κεκροπίαν, καὶ κατέπλευσεν
 εἰς τὴν γῆν ταύτην μετὰ τῆς συζύγου του,
 εἰς ἐνὸς ἔτους συγκατατεθείς φυγὴν.

Ἐδῶ μαραίνεται ἐν σιγῇ ἢ δυστυχῆς
 στενάζουσα, καὶ ὑπὸ τῶν τοῦ ἔρωτος
 βελῶν φεῦ! τετρωμένη. Τῶν δ' ὑπηρετῶν
 οὐδεὶς τὴν νόσον τῆς γινώσκει. Μάτην πλὴν
 ὁ ἔρωσ οὔτος δὲν ἀρμόζει νὰ χαθῆ.
 Θά φανερώσω δὲ τὸ πρᾶγμα τῷ Θεσεῖ,
 καὶ θά φανῆ τὸ μυστικόν, τὸν δὲ ἐχθρὸν
 ἡμῶν θέλει φονεύσει ὁ πατήρ αὐτοῦ
 μὲ τὰς κατάρας, τὰς ὁποίας ἔδωκεν
 ὁ βασιλεὺς τῶν θαλασσῶν ὁ Ποσειδῶν
 εἰς τὸν Θεσεῖα γέρας, νὰ μὴ εὐχθῆ.
 εἰς τὸν θεὸν ματαίως ἕως τρεῖς φορές.
 Ἡ Φαίδρα δ' ἂν καὶ ἀγενῆς, πλὴν θά χαθῆ,
 ἐπειδὴ δὲν θά προτιμῆσω νὰ σωθῆ
 αὐτὴ καὶ νὰ μὴ τιμωρήσω τοὺς ἔμούς
 ἐχθρούς, ἕως οὗτου νὰ εὐχαριστηθῶ.
 Ἄλλὰ, (διότι βλέπω τὸν Ἰππόλυτον
 τὸν υἱὸν τοῦτον τοῦ Θεσεῖος ἄγοντα
 ἐδῶ τὸ βῆμα, τοὺς κόπους δ' ἀφῆσαντα
 τοῦ κυνηγίου) θά ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ.
 Πολλὴ δὲ συνοδί' ἀκόλουθος αὐτοῦ
 ἐξ ὑπηρετῶν φάλλει μ' ὕμνους τὴν θεᾶν
 τιμῶσ' Ἀρτέμιδα, διότι ἀγνοεῖ,
 ὅτ' εἶναι αἱ τοῦ Ἄδου θύραι ἀνοικταί,
 καὶ ὅτι βλέπει τὸ φῶς τοῦτο ὕστατον.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ.

Ἄκολουθεῖτ', ἀκολουθεῖτε ἄδοντες
 τὴν Ἀρτεμιν τὴν θυγατέρα τοῦ Διὸς

τὴν οὐρανίαν, περὶ ἧς φροντίζομεν.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

Ἦ σεμνοτάτη σεβαστή
θεὰ θυγάτηρ τοῦ Διὸς
χαίρε, ὦ κόρη, χαίρέ μοι
τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διὸς
πολύ καλλίστη, Ἄρτεμι
τῶν παρθένων, ἡ οἰκίαι
ἀνά τὸν μέγαν οὐρανὸν
τοῦ πανενδόξου σου πατρὸς
τὸν οἶκον τὸ ἀνάκτορον
τοῦ Διὸς τὸ πάγχρυσον.
Χαίρ' ὦ καλλίστη χαίρέ μοι
παρθένων τῶν κατ' Ὀλυμπον,
ὦ καλλίστη Ἄρτεμι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Εἰς σέ, θεά, τὸν πλεκτὸν τοῦτοῦ στέφανον
στολίσας φέρω ἐκ λειμῶνος, δέσποινα,
παρθένου ἀμολύντου, ὅπου ὁ ποιμὴν
τὸ ποίμνιόν του νὰ βοσκήσῃ δὲν τολμᾷ,
οὐδ' ἤλθε ποτὲ σιδήρος, ἀλλὰ ἀγνὸν
ἐαρινὸν τὸν διατρέχ' ἡ μέλισσα.
Μὲ ποταμίαν τοῦτον δρόσον ἡ αἰδῶς
ἀρδεύει, ἵνα οὔτοι μόνον δρέπωσιν,
ὅσοι δὲν ἐδιδάχθησαν, ἀλλ' ἔλαβον
τὴν σωφροσύνην ἐξ Ἰσσοῦ εἰς ἅπαντα
ἐκ φύσεως. Κακοῖς δὲν ἐπιτρέπεται.
Τῆς δὲ χρυσῆς σου κόμης, φίλη δέσποινα,

ἐκ χειρὸς εὐσεβοῦς δέξαι τὸν στέφανον,
διότι αὕτη ἡ τιμὴ μόνῳ ἐμοὶ
ἐκ τῶν θνητῶν ἐδόθη. Μετὰ σοῦ καὶ ζῶ
καὶ ὁμιλῶ, ἀκούων μὲν φωνήν, τοὺς σοὺς
μὴ βλέπων ὁμως ὀφθαλμούς. Τὸν βίον δὲ
νὰ τελειώσω εἶθε ὅπως ἤρχισα.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἦ ἀναξ (πρέπει τοὺς θεοὺς τις νὰ καλῆ
δεσπότης) ἤθελες δεχθῆ τι παρ' ἐμοῦ
καλῶς σε συμβουλευσάντος;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ μάλιστα.
Διότι δὲν θὰ ἤμεθ' ἄλλως φρόνιμοι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Λοιπὸν γνωρίζεις ποῖος νόμος ἐφ' ἡμῶν
εἶν' ἐπιβεβλημένος;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄγνωσῶ. Ἀλλὰ
καὶ περὶ ποίου μ' ἐρωτᾷς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τὸ νὰ μισῇ
πᾶς τις τὸ ὑπερήφανον καὶ τὸ μὴ ὂν
εἰς ὅλους φίλον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὁρθῶς βέβαια. Καὶ τίς
δὲν εἶναι μισητὸς ὢν ὑπερήφανος;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Εἰς τοὺς εὐπροσηγόρους δ' εἶναι χάρις τις;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Βεβαίως πλείστη, με ὀλίγον κόπον δὲ
καὶ κέρδος μάλιστα.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἄρα γε τὸ αὐτὸ
ἐλπίζεις νὰ συμβαίῃ καὶ εἰς τοὺς θεοὺς;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τοῦλάχιστον τοὺς νόμους τῶν θεῶν, ἐάν
ἡμεῖς οἱ θνητοὶ μεταχειρίζομεθα.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Πῶς λοιπὸν σεβαστὴν θεὸν δὲν προσφωνεῖς;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ποῖαν; ἀλλὰ φυλάξου μὴ τὸ στόμα σου
κάμη τι λάθος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ταύτην εἰς τὰς θύρας σου
τὴν Κύπριν, ἥτις ἰσπαταί.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄπο μακρὰν
ἀγνὸς ὦν τὴν ἀσπάζομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τιμᾶται πλήν,
καὶ μεταξὺ τῶν θνητῶν εἶν' ἐπίσημος.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Εἰς ἄλλους ἄλλος καὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν
εἶναι ἀξιοσέβαστος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Εἶθ' ἔχων νοῦν,

ὅσον σοὶ πρέπει, νὰ εὐδαιμονῆς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐδεὶς
θεῶν μ' ἀρέσκει, ὦν τὴν νύκτα θαυμαστός.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τὰς ἐκ θεῶν τιμὰς πρέπει νὰ δέχῃσαι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Προβαίνειτ' ὦ ἐταῖροι, καὶ φροντίσατε
περὶ τροφῆς, ἐμβάντες ἐν τῷ οἴκῳ μας.
Μετὰ κυνηγεσίαν πλήρης τρίπεζα
εἶναι περπνόν. Καὶ πρέπει, νὰ φροντίσωσι
περὶ τῶν ἵππων, ἵνα ὑπὸ τ' ἄρματα
τροφῆς ἐμπλησθεὶς ζεύξω, καὶ τὰ πρόσφορα
γυμνάσω τοῦτοις. Τὴν δὲ Κύπριν σου ἐγὼ
λέγω νὰ ἔχ' ὑγείαν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἡμεῖς δ', ἐπειδὴ
τοὺς νέους δὲν ἀρμόζει νὰ μιμώμεθα,
ὦ δέσποιν' Ἀφροδίτη, καὶ σκεπτόμενοι
ὅπως εἰς δούλους πρέπει προσευχόμεθα
εἰς τὰ ἀγγέλματά σου. Πρέπει δὲ, ἐάν
θρασύ τις φέρων σπλάγχχνον ἤθης ἔνεκα
σοὶ λέγη λόγους ἀπρεπεῖς, νὰ συγχωρῆς.
Κάμνε πῶς δὲν ἀκούεις. Ἐπειδ' οἱ θεοὶ
πρέπει νὰ ἦναι τῶν θνητῶν σοφώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

Βράχος τις στάζει, λέγουν, νερὸν
τοῦ Ωκεάνου, καὶ σχηματίζει

βρούσιν τρεχούμενην εἰς τὸν κρημνόν,
εὐκόλως ὅπου στάμνα γεμίζει.

Μία μου φίλη ἦτο ἐκεῖ
εἰς τὸ νερόν δὲ τοῦ ποταμίου
τὰ πορφυρά της ἔπλυν' αὐτὴ
πανία, εἰς δὲ τοῦ προσηλίου

Καὶ θερμοῦ βράχου τὰ νῶτα ταῦτα
ἤπλων'. Ἐκειθεν ἔμαθον πρῶτα,
ἐπὶ τῆς κλίνης της φθειρομένη,
ἐν τῇ οἰκίᾳ πῶς διαμένει.

Ἡ δέσποινά μου φεῦ! ἀσθενής,
καὶ ὅτι πάντοτε σκεπασμένη
ἡ κεφαλὴ της ἡ ξανθὴ μένει
μὲ πέπλους λίαν λεπτοφυεῖς.

Τρεῖς δὲ ἀκούω ἡμέρας τώρα
ὅτι φυλάττει τὸ σῶμ' ἄγνόν
ἀπὸ τῆς Δήμητρος γῆς τὰ δῶρα,
οὐδὲν ἐμβάλλουσα ἐξ αὐτῶν.

Εἰς τὸ ὠραῖόν της αὐτὴ στόμα,
τοῦ δὲ θανάτου μὲ ἀφανεῖς.
καὶ κρυπτοῦς πόνους ἡ δυστυχῆς
να καταφθάσῃ ζητεῖ τὸ δῶμα.

Στροφή Β'.

Σὺ δ' ἔμμανῆς ὑπάρχεις κόρη
εἴτε ἐκ μέρους τοῦ Πανός
ἢ τῆς Ἐκάτης ἢ τινος
τῶν σεβαστῶν Κορυβάντων,

ἢ τῆς ὄρεσιβίου Ρέας,
ἢ ἐκ μέρους τῆς κυνηγοῦ
Ἄρτεμιδος, εἰς ἣν προτοῦ
δὲν ἔκαμες ἢ πλακούντων
ἴσως θυσίαν κατὰ λάθος·
καὶ εἰς τὴν θάλασσαν δ' αὐτὴ
ἐξουσιάζει κ' ἐν τῇ γῇ
κ' εἰς τοῦ πελάγους τὸ κύμα.

Ἡ καὶ καρμῖα ἐντὸς τοῦ οἴκου
γυνὴ κρυφίως τῆς γυναικὸς του
τὸν σύζυγόν της ἐξάπατᾷ
Τὸν Εὐπατρίδην τὸν Ἐρεχθείδην
ἢ ταξειδιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην
ἴσως κατέπλευσε λυπηρὰ.
Εἰς τοῦτον τὸν ἀσφαλῆ λιμένα
τῇ βασιλίσση ἀγγέλλων νέα·
ἀπὸ τὴν λύπην δὲ τὴν πολλὴν
Δυστυχημάτων ἔνεκα μένει
ἐπὶ τῆς κλίνης συντετριμμένη
τὴν εὐγενῆ της αὐτὴ ψυχὴν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Εἰς δὲ τὴν δύσκολον ἀρμονίαν τῶν γυναικῶν
ἀγαπᾷ να ἐπέρχεται δυστυχῆς καὶ κακῆ
ἀμηχανία ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν τοκετῶν
καὶ τῆς ἀνοησίας των. Καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὶ
εἰς τὴν γαστέρα μας ἐπῆλθον οἱ πόνοι ποτέ.
Τῆς γέννας τὴν θεὰν προσεκάλουν ὡς βοηθόν,
ἡ δ' Οὐρανία Ἄρτεμις πάντοτε εἰς ἐμέ

πολύτιμος ἦλθε τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν.
 Ἄλλὰ ἰδοῦ. Ἡ γηραιὰ αὐτῆς τροφὸς
 πρὸ τῶν θυρῶν τὴν φέρει τῆς οἰκίας τῆς
 ἔξω. Τοῦ δὲ προσώπου ἡ κατῆφεια
 αὐξάνει. Ἡ ψυχὴ μου φεῦ! ἐπιθυμεί,
 τί τάχα πρέχει, νὰ μάθῃ, πῶς ἠλλαξε
 κ' ἐβλάβη τὸ σῶμα τῆς βασιλίσσης μας.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ κακὰ τῶν θνητῶν καὶ νόσ' ἀνιάτοι!
 Τί θέλεις ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω, καὶ τί δὲ
 νὰ μὴ σοῦ κάμω; Ἰδοῦ τοῦτο τὸ λαμπρὸν
 φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμεις, ὁ κιθάρ.
 Τῆς νοσηρᾶς δὲ κλίνης σου τὰ στρώματα
 εἰν' ἔξω τῶρα τῆς οἰκίας. Ἐπειδὴ
 ἐδῶ νὰ ἔλθῃς ἦν ὁ μόνος λόγος σου.
 Ταχέως δ' εἰς τὸν οἶκον πάλιν θὰ ἐμβῇ,
 διότι μεταβάλλεσαι ὀγλήγηρα
 καὶ εἰς οὐδὲν εὐχαριστεῖσαι. Τὸ παρὸν
 δὲν σοὶ ἀρέσκει, τὸ δ' ἀπὸν καλλίτερον
 νομίζεις. Νὰ νοσῇ δέ τις καλλίτερον,
 παρὰ νὰ θεραπεύῃ. Τὸ μὲν εἰν' ἀπλοῦν
 τὸ δὲ συνεπιφέρει λύπην εἰς τὸν νοῦν,
 καὶ κόπον εἰς τὰς χεῖρας. Τῶν ἀνθρώπων δὲ
 ὁ βίος ὅλας εἰναι πόνων ἔμπλεως,
 οὐδὲ ὑπάρχει τῶν πόνων ἀνάπαυσις.
 Ἄλλ' ὅ,τι ἄλλο τῆς ζωῆς καλλίτερον
 ὑπάρχει, σκότος μὲ νέρθη περικυκλοῦν
 μοὶ κρύπτει, ὅτι ἀγαπῶμεν δὲ πολὺ

τοῦθ', ὅπερ λάμπει εἰς τὴν γῆν, φαινόμεθα
 δι' ἀπειρίαν ζωῆς ἄλλης ἢ ἄγνοιαν
 τῶν ὑπὸ τὴν γῆν. Καὶ τῶν μύθων ἕνεκα
 ἄλλῶς ἄλλος ἐξ ἡμῶν σκεπτόμεθα.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τὸ σῶμά μου σηκώσατ', ἀνορθώσατε
 τὴν κεφαλὴν μου· τῶν μελῶν ἐλύθησαν,
 ὦ φίλοι, αἱ ἐνώσεις. Ὑπηρέτριά
 τὰς χεῖρας τὰς λευκάς μου λάβετε. Βαρὺς
 ὁ κεφαλόδεσμος μοῦ εἶναι. Πάρε τον
 τὴν κόμην εἰς τοὺς ὠμους ἀναπέτασον.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ τέκνον ἔχε θάρρος, καὶ τὸ σῶμά σου
 μὴ ἀνακίνει μὲ τρόπον ὀδυνηρῶν.
 Τὴν νόσον μ' ἤσυχίαν εὐκολώτερον
 θὰ ὑποφέρῃς κ' ἀνδρικῆν ἀπόφασιν.
 Νὰ ὑποφέρουν δ' εἰν' ἀνάγκη οἱ θνητοί.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἄχ! Πῶς νὰ ἡδυνάμην ἀπὸ δροσερᾶν
 πηγῆν νὰ πῶ ὕδωρ καθαρὸν, καὶ νὰ
 ἀναπαυθῶ φεῦ! κοιμηθεῖσα κάτωθεν
 πευκῶν καὶ εἰς λειμῶνα χλοερῶπατον.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί λέγεις κόρη, εἰς τὸν ὄχλον μὴ εἰπῆς
 αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀνοήτους ἐμμανεῖς.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ὑπάγετέ με εἰς τὸ ὄρος. Εἰς πευκῶν
 πηγαίνω δάσος, ὅπου κύνες τρέχουσι

θηριοκτόνοι, ἐφορμῶντες εἰς στικτὰς
 ἐλάφους. Ναί, μὰ τοὺς θεούς, ἐπιθυμῶ
 τοὺς σκύλους νὰ χουιᾶξω, παρὰ τὴν ξανθὴν
 δὲ κόμην μου νὰ ρίψω τὸ Θεσσαλικόν
 βέλος, κρατοῦσ' ἐν τῇ χειρὶ τὸ τόξον μου.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί τάχα περὶ τούτων, τέκνον, μεριμνᾷς ;
 Τί πρὸς ἐσέ τῶν κυνηγιῶν ἢ φροντίς ;
 Πρὸς τί νερὸν τῆς βρύσης σὺ ἐπιθυμεῖς ;
 Ἄφοῦ παρὰ τοὺς πύργους εἶναι δροσερὰ
 κλιτύς, ὅπόθεν σὺ νὰ πίνης ἤμπορεῖς ;

ΦΑΙΔΡΑ.

Τῆς Θαλασσίας Λίμνης δέσποιν' Ἄρτεμι
 καὶ τῶν ἱππέων γυμνασίων ἄμποτε
 νὰ ἤμην εἰς τὰς πεδιάδας σου κἀγὼ
 πωλάρια Ἐνετικὰ δαμάζουσα.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί λόγον πάλιν εἶπες νῦν παράφρονα ;
 Πρὸ λῆγου ἐπιθύμεις τὸ κυνήγιον
 εἰς ὄρος ἀναθᾶσα. τῶρα δὲ πωλάρια
 εἰς ἄμμος θαλασσοῦβρεκτα ἐπιθυμεῖς.
 Πολλῆς μαντείας τὰ τοιαῦτα χρῆζουσιν,
 ἄρὰ γέ ποῖος σέ ταράττει τῶν θεῶν
 καὶ τὴν διάνοιάν σου, ποῖ, ἀποπλανᾷ.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἢ Δυστυχής ! Τί ἔπραξα λοιπόν, καὶ ποῦ
 μὲ ἀποπλάνησ' ἢ παραφροσύνη μου !
 Ἐπάλεσα, φεῦ ! εἰς θεοῦ δυσμένειαν

ὑπέπεσα, ἀλλοίμονον ἢ δυστυχής !
 Τροφός, τὴν κεφαλὴν μου πάλιν σκέπασον,
 διότι, ὅσα εἶπον, ἐντρέπομέεθα.
 Ναὶ σκέπασόν με ! Δάκρυ' ἀναβλύζουσιν
 ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐντρέπομαι.
 Διότι νὰ συνέλθῃ τις εἰς ἐαυτὸν
 προξενεῖ λύπην. Ἢ μανία δὲ κακὸν
 εἶναι μέν, ἀλλὰ πολὺ προτιμότερον
 χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ν' ἀποθάνῃ τις.

ΤΡΟΦΟΣ.

Σκεπάζω σου τὸ πρόσωπον. Πλὴν τὸ ἐμόν
 σῶμα πότε θέλει καλύψ' ὁ θάνατος ;
 Πολλὰ φεῦ ! μὲ διδάσκει ἡ μακρὰ ζωὴ.
 Οἱ ἄνθρωποι, τῇ ἀληθείᾳ, ὤφειλον
 μετρίαν μεταξύ των ν' ἀποδίδωσι
 φιλίαν, ὄχι μέχρι μυελοῦ ψυχῆς.
 Τῆς δὲ ἀγάπης ἀδιάλυτ' οἱ δεσμοὶ
 νὰ τοὺς μακρύνῃ καὶ νὰ τοὺς μαζεύῃ τις.
 Μία καρδία δ' εἶναι βᾶρος δύσκολον
 νὰ ὑποφέρῃ διὰ δύο, ὡς κἀγὼ
 δι' αὐτὴν ὑποφέρω. Τὰ δὲ βίαια
 τοῦ βίου πάθη λέγουσι πλειότερον
 ὅτι βλάπτουσι, παρὰ τέρπουσι, πολὺ
 πρὸ πάντων ὅτι τὴν ὑγείαν βλάπτουσι.
 Τοιουτοτρόπως ἐπαινώ Ἰλιγώτερον
 Τὸ πολὺ ἀπὸ τὸ μέτριον πολὺ, καὶ
 θὰ συμφωνήσωσι μετ' ἐμοῦ οἱ σοφοί.

ΧΟΡΟΣ.

Τῆς βασιλείσσης Φαίδρας, ὦ πιστὴ τροφῆ,
τὴν δυστυχίαν ταύτην βλέπω μὰ, ἀλλὰ
ὅποια εἶναι ἡ ἀσθένει', ἀγνοῶ.

Παρὰ σοῦ δὲ ν' ἀκούσωμεν ἠθέλομεν.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἄν κ' ἐρωτῶσθ, δὲν γινώριζω, ἐπειδὴ
δὲν θέλει νὰ μοὶ εἴπῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔτε ἡ ἀρχὴ
ποία ὑπῆρξε τούτων τῶν δυστυχιῶν;

ΤΡΟΦΟΣ.

Καταντᾶς εἰς τὸ ἴδιον. Εἰς ὄλ' αὐτὰ
τηρεῖ σιγὴν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅπόσον εἶν' ἀδύνατος,
Καὶ τὸ σῶμ' ἀπερρόφηθη!

ΤΡΟΦΟΣ.

Πῶς ὄχ', ἀφοῦ
τρίτην αὐτὴν ἡμέραν μένει ἄσιτος;

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκ τῆς νόσου, ἢ ν' ἀποθάνῃ θέλουσα;

ΤΡΟΦΟΣ.

Νὰ ἀποθάνῃ. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀσιτεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀξιοθαύμαστα μοὶ εἶπες πράγματα.
Ἀρέσκουσι πλὴν ταῦτα εἰς τὸν σύζυγον;

ΤΡΟΦΟΣ.

Κρύπτει αὐτὴ τὴν νόσον, ὅτι δ' ἀσθενεῖ
δὲν λέγει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος εἰς τὸ πρόσωπον
δὲν συμπεραίνει βλέπων

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὅχι' ἐπειδὴ
φευγάτος ἀπ' αὐτὴν τὴν γῆν εὐρίσκεται.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ δὲ δὲν τὴν βιάζεσαι, τὴν ἀσθένειαν
νὰ μάθῃς προσπαθοῦσα τὴν μανίαν της;

ΤΡΟΦΟΣ.

Τὰ πάντα ἐδοκίμασ' ἀλλὰ τίποτε
δὲν ἔκαμα πλειότερον, ἀλλ' οὐδὲ νῦν
τὸν ζῆλόν μου θὰ ἀποβάλω. Καὶ σὺ δὲ
παροῦσα νὰ συμμαρτυρῆς εἰς δυστυχεῖς
δεσπότας, ποία ἤμην καὶ τί ἔπραξα.
Ἔλα, ὦ φίλη παι, ἃς λησμονήσωμεν
ἀμφοτέροι τοὺς πρώην λόγους, καὶ σὺ δὲ
γενοῦ νῦν γλυκυτέρα, τὴν κατῆφειαν
ἀφήσασα, τὸν τρόπον δὲ ἀλλάξασα
τοῦ σκέπτεσθαι, ἐγὼ δ' ἐγκαταλείπουσα,
ὅπου δὲν ἠκολούθουν σε τότε καλῶς,
εἰς ἄλλον λόγον ἔρχομαι καλλίτερον.
Καὶ ἂν μὲν πάσχῃς τι κακὸν ἀπόρρητον,
αὐτ' αἱ γυναῖκες θὰ φροντίσουν μετ' ἐμοῦ
περὶ τῆς νόσου, ἂν δὲ αὕτη ἠμπορεῖ

εἰς ἄνδρας ν' ἀνακοινωθῆ, εἰς ἰατροὺς
ἵνα τὸ πρᾶγμα γνωστοποιηθῆ, εἰπέ.

Λοιπὸν, τί σιωπᾶς; Κόρη, δὲν ἔπρεπε
νὰ σιωπᾶς, ἀλλ' ἢ νὰ μ' ἐξελέγχῃς ἂν
δὲν λέγω τι καλῶς, ἢ νὰ ὑπόκησαι
εἰς τὰ καλῶς λεχθέντα. Εἰπέ κάτι τι.
Κύταξε ἐδῶ. ὦ κακόμενος ἐγώ!
Γυναῖκες, μάτην κοπιᾶζομεν
τοὺς κόπους, ὅσον πρότερον δ' ἀπέχομεν.
Διότι οὔτε τότε' ἐπέθετο αὐτῇ
εἰς τοὺς λόγους μου, οὔτε τῶρα πείθεται.
'Ἄλλ' ὅμως γνώριζε (πρὸς ταῦτα γίγνου δὲ
καὶ τῆς θαλάσσης σὺ πλέον ἐπίμονος)
ὅτι προδίδεις ἀποθνήσκουσα τοὺς σοὺς
υἱούς, τῆς πατρικῆς οἰκίας, οἵτινες
θ' ἀποβληθῶσι. Ναί, μὰ τὴν βασίλισσαν
'Ἰππίαν Ἀμαζόνα, εἰς τὰ τέκνα σου
δεσπότην νόθον, ἢ ἐγέννησ' ἔχοντα
φρονήματα υἱοῦ γνησίου ἄξια,
καλῶς σὺ τὸν γνωρίζεις, τὸν Ἰππόλυτον.

ΦΑΙΔΡΑ.

'Ἀλλοίμονον

ΤΡΟΦΟΣ.

Σ' ἐγγίζει τοῦτο

ΦΑΙΔΡΑ.

Μ' ἔχασες

τροφός μου δι' αὐτὸν δὲ πρὸς θεοῦ
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σιωπᾶς, παρακαλῶ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τὸ βλέπεις; ἔχεις μὲν σωστὰς τὰς φρένας σου
νὰ ὠφελήσῃς ὅμως καὶ τὰ τέκνα σου
δὲν θέλεις, νὰ γλυτώσῃς καὶ τὴν σὴν ζωὴν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τὰ τέκνα μ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ πειράζομαι
ἀπ' ἄλλην δυστυχίαν.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τὰς χεῖρας ἀγνάς
ὦ κόρη, ἔχεις ἀπὸ αἵμα;

ΦΑΙΔΡΑ.

'Αγναὶ μὲν
αἱ χεῖρες, ἀλλ' ὁ νοῦς ἔχει τι μίαισμα.

ΤΡΟΦΟΣ.

Μὴ ἀπὸ βλάβῃν προελθοῦσαν ἐξ ἐχθρῶν;

ΦΑΙΔΡΑ.

Μὲ καταστρέφει φίλος ἄκων ἄκουσαν.

ΤΡΟΦΟΣ.

'Αμάρτημά τι σοὶ διεπραξ' ὁ Θησεύς;

ΦΑΙΔΡΑ.

Νὰ μὴ φανῶ ἐκείνῳ διαπράττουσα
ἐγὼ κακὸν τι,

ΤΡΟΦΟΣ.

Λοιπὸν ποῖον τὸ κακὸν
νὰ ἀποθάνῃς τὸ ὅποιον σὲ ὠθεῖ;

ΦΑΙΔΡΑ

Νὰ ἀμαρτάνω ἄρησέ με, ἐπειδὴ
πρὸς σὲ δὲν ἀμαρτάνω

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὅχι βέβαια·

δὲν ἀμαρτάνεις ἐκουσίως πρὸς με, πλήν
εἰς σὲ ὑπάρχει ἡ ζωὴ μου.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τί ποιεῖς;

βιάζεις με τὴν χεῖρα συλλαμβάνουσα;

ΤΡΟΦΟΣ.

Μάλιστα δὲν θ' ἀφήσω καὶ τοὺς πόδας σου.

ΦΑΙΔΡΑ.

Κακὰ εἰς σὲ, ἐάν τὰ μᾶθης, δυστυχῆς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἄλλὰ τί μεγαλύτερον τούτου κακὸν
τοῦ νὰ μὴ σ' ἔχω;

ΦΑΙΔΡΑ.

Θ' ἀποθάνῃς. Εἰς ἐμέ
περιποιεῖ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα τιμὴν.

ΤΡΟΦΟΣ.

Μοῦ κρύπτεις τίμι'. ἀροῦ σὲ περὶ κελῶ;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐκ τῶν αἰσχρῶν διότι μηχανώμεθα
κατὰ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Λοιπὸν τιμωτέρη θὰ φανῆς
ἂν εἶπῃς ταῦτα.

ΦΑΙΔΡΑ.

Πήγαινε, καὶ ἄφησε
τὴν δεξιάν μου πρὸς θεοῦ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὅχι ἐπειδὴ

τὸ δῶρον δὲν μοι δίδεις, ὅπερ ἔπρεπε.

ΦΑΙΔΡΑ.

Θὰ σοὶ τὸ δώσω, ἐπειδὴ ἐντρέπομαι
τὴν σεβασμίαν χεῖρά σου.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἦδη σιγῶ

εἰς σὲ ὁ λόγος ἀπὸ τοῦδε.

ΦΑΙΔΡΑ.

Δυστυχῆς

μητέρα μου ποῖον ἔρωτα ἠγάπησες;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὅν εἶχε πρὸς τὸν ταῦρον, τέκνον μου; πρὸς τί
τὸ λέγεις;

ΦΑΙΔΡΑ.

Καὶ σὺ, ὦ δυστυχῆς ἀδελφὴ
τοῦ Διονύσου σύζυγε.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί ἔπαθες,

ὦ τέκνον μου, τοὺς συγγενεὺς κακολογεῖς;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐγὼ δὲ τρίτ' ἢ δυστυχῆς πῶς χάνομαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἐκπλήσσομαι ὁ λόγος ποῦ θέλει προβῆ;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐκείθεν οὐχὶ τώρα ἡμεῖς εἴμεθα
δυστυχεῖς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐδὲν γνωρίζω πλειότερον
ἔξ ὧσων ἤθελα νὰ μάθ'

ΦΑΙΔΡΑ.

"Ὅσα ἐγὼ

νὰ εἶπω πρέπει, πῶς σὺ νὰ μοὶ τᾶλεγες!

ΤΡΟΦΟΣ.

Μάντις δὲν εἶμαι νὰ γνωρίσω καθαρὰ
τὰ σκοτεινὰ,

ΦΑΙΔΡΑ.

ἐκεῖνο ὃ οἱ ἄνθρωποι

λέγουσιν, ἀγαπᾶν, τί εἶναι;

ΤΡΟΦΟΣ.

Κόρη μου,

γλυκύτατον συνάμα πλὴν καὶ λυπηρόν.

ΦΑΙΔΡΑ.

"Ἡμεῖς μόνον τὸ ἔν ἐδοκιμάσαμεν.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί λέγεις; ἀγαπᾶς, καὶ, ἄνθρωπόν τινα;

ΦΑΙΔΡΑ.

"Ὅποιός ποτε εἶναι οὗτος ὁ υἱὸς
τῆς Ἀμαζόνας.

ΤΡΟΦΟΣ.

Λέγεις τὸν Ἰππόλυτον;

ΦΑΙΔΡΑ.

"Ακούεις ταῦτα ἀπὸ σέ ὄχ' ἀπ' ἐμέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί εἶπες, τέκνον; ἐχάθην, ἀλλοίμονον!

Γυναῖκες αὐτὰ εἶναι ἀνυπόφορα.

Νὰ ζῶ δὲν ὑποφέρω, μὲ βρύνουσι
τὸ φῶς καὶ ἡ ἡμέρ' αὐτή. Τὸ σῶμά μου
θὰ ρίψω, θὰ ἀφήσω, θὰ ἀπαλλαχθῶ
τοῦ ζῆν ἀποθανοῦσα. Χαίρετε.

"Εγὼ δὲν εἶμαι πλέον, ἀφοῦ ἄκοντες
ὑπ' ἀνοσίτου ἔρωτος οἱ σώφρονες
καταλαμβάνοντ'. Ἡ Ἀφροδίτη λοιπὸν
θεὰ δὲν εἶν' ἀλλ' ἄν τι ἀλλ' ἀπὸ θεὸν
ὑπάρχει μεγαλῆτερον, ἦτις κ' ἐμέ
καὶ ταύτην καὶ τὸν οἶκόν της κατέστρεψε.

ΧΟΡΟΣ.

"ὦ ἤκουσες, ὦ ἤκουσες τὴν δέσποιναν
πάθη ἀνήκουστα κ' ἀξιολύπητα
ἀνακαλύπτουσιν. Εἶθε ν' ἀπέθνησκον
πρὶν ἐννοήσω, φίλη, τὰς ιδέας σου.

"Ἄλλοίμονον! ὅποσον εἶμαι δυστυχῆς.

"ὦ πόνοι πάντων τῶν ἀνθρώπων σύντροφοι,
ἐξεφανέρωσες τὰς δυστυχίας σου!

Τί σοὶ ἐπιφυλάττει ἡ ἡμέρ' αὐτή;
εἰς τὴν οἰκίαν νέον τι θέλει συμβῆ.

Ποῦ δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἡ ἐκδίκησις
θὰ καταντήσῃ πλέον, κόρη δυστυχῆς
τῆς Κρήτης, δὲν εἶναι διόλου σκοτεινόν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τροιζήναι γυναῖκες ταύτην, αἵτινες
τὴν τελευταίαν ἄκραν κατοικεῖτε τῆς
Πελοποννήσου, ἄλλως ποτε ἔχουσα

ἔσκέφθην ἤδη κατὰ τὴν διακρίειν
 τῶν μακρυνῶν νυκτῶν, πῶς διαφθείρεται
 ὁ βίος, τῶν ἀνθρώπων. Καί μοι φαίνονται
 ἐκόντες ὅτι τὸ κακὸν δὲν πράττουσι,
 διότι σκέπτονται καλῶς τοῦλάχιστον
 οἱ πλείονες, ἀλλὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς
 ἀποδοτέον. Τὸ καλὸν γνωρίζομεν
 πλὴν δὲν τὸ ἐκτελοῦμεν οἱ μὲν ἕνεκα
 ἀργίας, ἄλλοι δ' ἡδονὴν ἄλλην τινε
 ἀντὶ τοῦ καλοῦ προτιμῶντες. Εἶναι δὲ
 πολλαὶ τοῦ βίου ἡδοναί, αἱ μακρυναὶ
 συνομιλίαι καὶ ἀργία, ἐν κακὸν
 εὐχάριστον καὶ ἐντροπή. Δύο δὲ εἰδῶν
 εἶναι αὐτή, ἡ μία μὲν ὄχι κακῆ,
 ἡ δὲ τῶν οἴκων βάρος. "Ἄν δὲ ὁ καιρὸς
 ἦτο σαφὴς κ' ἀκριβολόγος, βεβαίαι
 δὲν θά ἦσαν δύο ἔχοντα τὰ ἴδια
 γράμματα. Ταῦτα ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγώ
 ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίσω ἔτυχε,
 φάρμακον δὲν ὑπάρχει, ὅψ' οὐ ἔμελλον
 νὰ διαφθαρῶ, ὥστε εἰς ἀντίθετα
 φρονήματα νὰ πέσω. Κ' εἰς σὲ δὲ θά πῶ
 τῶν σκέψεών μου τὴν ὁδόν. "ὦ; μ' ἔτρωσεν
 ὁ ἔρωσ, ἐσκέπτόμην πῶς κλλίτερον
 νὰ ὑποφέρω τοῦτον. "Ἠρχισα λοιπὸν
 ἔκτοτε νὰ σιωπῶ, τὴν δ' ἀσθένειαν
 αὐτὴν νὰ κρύπτω, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐπειδὴ
 οὐδὲν νὰ ἐμπιστεύηται πρέπει κανεῖς,

ἤτις γνωρίζει μὲν τὰς σκέψεις τῶν λοιπῶν
 ἀνδρῶν νὰ ἐπιλαίη, πλείστα δὲ κακὰ
 αὐτὴ ἀρ' ἑαυτῆς ἀποκτᾷ. Δεύτερον
 νὰ ὑποφέρω τὴν ἀνοησίαν μου
 ἐσκέφθην, μὲ τὴν φρόνησιν νικῶσ' αὐτήν.
 Τρίτον, διότι δὲν ἐξήρουν μὲ αὐτὰ
 τὴν Κύπριν νὰ νικήσω, ἀπεφάσιστα
 νὰ ἀποθάνω. Κανεῖς εἰς τὰς σκέψεις μου
 δὲν θά ἀντεῖπη. Ἐπειδὴ εἶθε, καλὰ
 ἐμοῦ πραττούσης ἔργα, νὰ μὴ κρύπτωνται,
 μήτε πολλοὺς νὰ ἔχω μάρτυρας, αἰσχρὰ
 ἐργαζομένη. Τὴν πράξιν δ' ἐγνωρίζον
 καὶ τὴν ἀσθένειάν μου ὡς φήμης κακῆς
 πρὸς τούτοις δὲ καλῶς ἐγνωρίζον, γυνὴ
 ὅτ' ἤμην, πᾶσι μίσους ἀντικείμενον.
 "ὦ εἶθε νὰ ἔχανετο κακὴν κακῶς
 ἐκείνη, ἤτις τὴν κλίνην πρῶτ' ἤρχισε
 μὲ ἄνδρας ξένους νὰ μείνη. Τοῦτο δὲ
 ἀπὸ μεγάλης φεῦ! οἰκίας τὸ κακὸν
 εἰς τὰς γυναῖκας ἤρχισε νὰ ἔρχηται.
 Διότι, ἂν εἰς τοὺς μεγάλους τὰ αἰσχρὰ
 ἀρέσκωσι, βεβαίως θέλουσι φανῆ
 πολὺ κακὰ εἰς τοὺς μικροὺς. Ἐπίσης δὲ
 μιτῶ ἐκείνας, αἵτινες εἰς λόγους μὲν
 τίμαι εἶναι, ἐν κρυπτῷ δὲ ἔχουσιν
 οὐχὶ ἐντίμους διαθέσεις, αἵτινες,
 ὦ Ἀφροδίτη θαλασσίᾳ δέσποινα
 πῶς ποτ' εἰς τῶν συζύγων ἀτενίζουσι

τὸ πρόσωπον οὐδὲ τὸ σκότος τρέμουσι
 τὸν σύντροφόν των, καὶ τοῦ οἴκου τὴν σκεπὴν
 μὴ τυχὸν ὀμιλήσωσιν. Ἐπειδ' ἡμᾶς
 αὐτὸ τοῦτο φονεύει, μὴ τυχὸν ποτε
 κ' ἐντροπιάσω, φίλαι μου, τὸν σύζυγον
 οὐδὲ τὰ τέκνα, τὰ ὅποια ἔτεκον.
 Ἄλλ' εὐκλεῶς ἐκ τῆς μητρὸς ἐλεύθεροι
 καὶ θάλλοντες, με παρρησίαν τὴν κλεινὴν
 τῶν Ἀθηνῶν πόλιν γὰ κατοικήσωσι.
 Διότι πᾶς τις καταβλλεται, καὶ ἂν
 γενναῖος εἶναι, ἂν γνωρίζῃ τοῦ πατρὸς
 ἢ τῆς μητρὸς αἰσχύρητος. Μόνον δ' αὐτὸ
 με τὴν ζωὴν, πῶς ἀμιλλᾶται, λέγουσι.
 Γνώμη δικαία καὶ καλὴ εἰς ὅν τινα
 ὑπάρχει. Ἐκ δὲ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακοὺς,
 ὡς ἐπιστῆ ἡ ὥρα, τόσον καθαρὰ
 τὰς πράξεις των προβάλλων, ὅπως κάτοπτρον
 εἰς νέαν κόρην φανερόναι ὁ χειρὸς.
 Μεταξὺ τούτων ποτ' ἐγὼ γὰ μὴ φανῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡ σωφροσύνη πῶς εἶναι παντοῦ καλή,
 κ' ἀπολαμβάνει δὲ ὑπόληψιν καλὴν
 μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

ΤΡΟΦΟΣ.

πρὸ ὀλίγου μὲν
 ἡ συμφορὰ σου, δέσποινα, φόβον πολὺν
 προύξενος' εἰς ἐμέ τούλαχιστον, ἀλλὰ
 τώρα καταλαμβάνω, εἴμ' ἀνόητος.

Τῶν δ' ἀνθρώπων αἱ σκέψεις αἱ ὑστεριναὶ
 εἶναι κάπως καλλίτερ', ἐπειδὴ κανὲν
 πυχάδοξον δὲν ἔπαθες ἢ ἄλογον.
 Ἡ τῆς θεᾶς ὀργὴ ἐνέσκηψεν εἰς σέ.
 Ἄγαπᾶς; αἱ! εἰς τοῦτο τί τὸ ἔκτακτον;
 Μαζῆ μ' ἄλλους πολλοὺς. Τὴν ζωὴν ἔπειτα
 διὰ τὸν ἔρωτα θὰ χάσης; Οὐδαμῶς
 λοιπὸν δὲν ὠφελούνται, ὅσοι ἀγαποῦν
 ἢ μέλλουν ν' ἀγαπήσωσιν, ἐὰν αὐτοὶ
 πρέπει γὰ ἀποθάνωσιν. Ἡ Κύπρις δὲ
 δὲν ὑποφέρεται, ἐὰν ἔλθῃ πολὺ.
 Τὸν μὲν ὑπέικοντα μεταχειρίζεται
 με ἡσυχίαν, τὸν δὲ ὑπερήφανον
 ἐὰν συλλάβῃ, πῶς νομίζεις φέρεται;
 Ὑβρίζει. Καὶ εἰς τὸν αἰθέρα δὲ αὐτὴ
 συγχάζει καὶ εἰς τὰ κύματα τῶν θαλασσῶν.
 Ὅλα δ' ἐκ ταύτης ἔγειναν. Εἶναι δ' αὐτὴ
 ἡ σπείρουσα καὶ δίδουσα τὸν ἔρωτα,
 οὐ πάντες εἴμεθ' ἀπόγον' εἰς τὴν γῆν.
 Τῶν παλαιῶν ὅσοι ἀναγινώσκουσι
 τὰς βίβλους, καθὼς κ' ὅσοι ἀναστρέφονται
 πάντοτε με τὰς Μούσας, γνωρίζουσι μὲν
 ἔτι ποτὲ τὴν Σεμέλην ἠγάπησεν
 ὁ Ζεὺς, καὶ ὅτ' ἡ καλὴ Ἔως ἤρπασε
 τὸν Κεφαλὸν ποτε μεταξὺ τῶν θεῶν
 ἐξ ἔρωτος, ἀλλ' ὁμως ἐν τῷ οὐρανῷ
 καὶ κατοικοῦσι, καὶ δὲν ἀποφεύγουσι
 τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ ὡς νομίζω στέργουσι

νικώμενοι ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. Σὺ δὲ
 δὲν ὑποφέρεις; Ἄρα ἔπρεπ' ὁ πατήρ
 νὰ σὲ γεννήσῃ μὲ συμφωνίας ῥητᾶς
 ἢ ὑπὸ θεοῦς ἄλλους κυριάρχας, ἂν
 δὲν στέργῃς τούτους· τοὺς νόμους τοῦλάχιστον.
 Πόσοι νομίζεις ἔχοντες τὰς φρένας των
 πολὺ σωστάς, καὶ βλέποντες τὴν κλίνην των
 μεινομένην, κάμνουν πῶς δὲν βλέπουσιν;
 ἢ γονεῖς πρὸς εἰς παιδας ἀμαρτήσαντας
 τὴν Ἀφροδίτην εὐκολύνουσ', ἐπειδὴ
 οἱ νουνεχεῖς τὰ αἰσχροῦ ἀποκρύπτουσι.
 Δὲν πρέπει δὲ οἱ ἄνθρωποι ἀκρίθειαν
 πολλὴν εἰς τὴν ζωὴν των νὰ γυρεύωσι,
 διότι οὔτε ὁ κανὼν ἠδύνατο
 νὰ διορθώσῃ στέγην τὴν κατωφερῆ.
 Εἰς ἀτυχίαν δ' ἐμπεσοῦσα ὄσση σὺ
 πῶς νὰ σωθῆς νομίζεις; Ἄλλ' ἂν πλείονα
 καλὰ ἔχῃ παρὰ κακὰ, ἠδύνατο
 ὡς ἄνθρωπος νὰ ἦσαι πολὺ εὐτυχής.
 Ἄλλὰ, ὦ φίλη κόρη, ἄφες τὰς στρεβλὰς
 ιδέας, παῦσον δὲ ὑβρίζουσ' ἐπειδὴ
 τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὕβρις, τὸ
 νὰ θέλῃ τις νὰ ἦναι μεγαλειότερος
 τῶν θεῶν. Τόλμα δ' ἀγαπᾶς. Αὐτὰ θεοὶ
 ἠθέλησ'· ἀσθενῶσα δὲ τὴν νόσον σου
 διάθεσον πρὸς τὸ καλὸν σου. Εἶναι δὲ
 καὶ ἐπωδαὶ καὶ λόγοι θελητικοί. Κ' αὐτῆς
 τῆς ἀσθενείας θὰ φανῇ ἰατρικόν.

Ἄργότερα βεβαίως ἴσως εὐρωσιν
 οἱ ἄνδρες μηχανὰς πρὸς τοῦτο, ἂν αὐτὰς
 αἱ γυναῖκες ἡμεῖς δὲν τὰς ἐφεύρωμεν.

ΧΟΡΟΣ.

Φαίδρ' αὐτὴ λέγει μὲν ὠφελιμώτερα
 πρὸς τὴν παροῦσαν συμφορὰν, σὲ δ' ἐπαινῶ
 ὁ δ' ἐπαινός μου οὔτως δυσκολώτερος
 τῶν λόγων ταύτης εἶναι, πολὺ πλέον δὲ
 εἰς σὲ νὰ τὸν ἀκούσῃς λυπηρότερος.

ΦΑΙΔΡΑ.

Αὐτοὶ οἱ ἐπαινοὶ πόλεις εὐδαίμονας
 καὶ οἴκους καταστρέφουσι. Δὲν πρέπει δὲ
 νὰ λέγῃ τις τὰ εἰς τὰ ὧπ' εὐχάριστα
 ἀλλ' ἐκεῖν' ἐξ ὧν, ἐνδοξος θὰ γίνῃ τις.

ΤΡΟΦΟΣ.

Πρὸς τί σεμνολογεῖς; δὲν ἔχεις ἐνδειαν
 ἀπὸ καλὰ λόγι' ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.
 νὰ φωτισθῶμεν πρέπει ὅ,τι τὰχιστα
 τί σκέπτεται, εἰπόντες τί συμβαίνει σοι
 ἐλεύθερα. Διότ' ἂν δὲν διέτρεχε
 τριούτον ἢ ζωὴ σου κίνδυνον, καὶ ἂν
 εἶχες τὸν νοῦν σου, δὲν θὰ σ' ὠδήγουν ποτε
 εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον πρὸς ἀπόλαυσιν
 τοῦ πάθους σου. Ἄλλὰ πλὴν τῶρα πρόκειται
 ἄγων μέγας, ἢ ζωὴ σου νὰ σωθῇ,
 καὶ κατηγορημένον δὲν εἶναι αὐτό.

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ σὺ, πράγματα, ἦτις εἶπες τρομερά,

δὲν θὰ κλείσῃ τὸ στόμα σου ; κ' εἰς τὸ ἐξῆς
δὲν θὰ ἀπέχης ἀπὸ λόγια αἰσχρά ;

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἰσχρά πλὴν σ' εἶναι τῶν καλῶν καλλίτερα.
'Αλλὰ ἡ πρῶτη εἶναι καλλιτέρα ἂν
τούλάχιστον σὲ σώσῃ, παρὰ τὸνομα
μεθ' οὗ θὰ ἀποθάνῃς σὺ κομπάζουσα.

ΦΑΙΔΡΑ.

Πρὸς χάριν τῶν θεῶν παρέκει ἀπ' αὐτὰ
μὴ προχωρήσῃς, ἐπειδὴ λέγεις καλὰ
ἀλλὰ αἰσχρά. Τιμίως εἰς τὸν ἔρωτα
τὴν ψυχὴν μου ὑπέταξα, ἀλλὰ καλῶς
ἂν παριστάνῃς τὰ αἰσχρά θέλω χαθῆ
εἰς τοῦτο, τὸ ὅποῖον ἀποφεύγω νῦν.

ΤΡΟΦΟΣ.

'Ἐὰν τοῦτο ἔρεσκῃ σοι δὲν ἔπρεπε
νὰ ἀμαρτήσῃς. 'Ἐπειδὴ δ' ἡμάρτησες,
δευτέραν χάριν κάμε μου, καὶ πείσθητι.
Εἰς τὴν οἰκίαν ἔχω φίλτρα θελκτικὰ
διὰ νὰ προσελκύσωσι τὸν ἔρωτα,
μ' ἤλθε δὲ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν γνώμην μου.
Αὐτὰ ἀπὸ τὴν νόσον θὰ σὲ σώσωσιν
οὔτε μὲ ἀτιμίαν, οὔτε μὲ τοῦ νοῦ
τὴν βλάβην, ἂν δειλὴ δὲν γείνης. Πρέπει δὲ
ἀπὸ τοῦ ποθομένου τι νὰ λάβωμεν
ἢ σημεῖον ἢ λόγον ἢ τεμάχιον
τῶν φορεμάτων του, καὶ νὰ συνάψωμεν
ἐκ δύο μίαν χάριν

ΦΑΙΔΡΑ.

'Ἐκ τῶν δύο δὲ τί ;
ἀλείφονται ἢ πίνουσι τὸ φάρμακον ;

ΤΡΟΦΟΣ.

'Αγνοῶ, τέκνον, ζήτηε νὰ ὠφεληθῆς
κ' ὄχι νὰ μάθῃς.

ΦΑΙΔΡΑ.

Φοβοῦμαι μὴ μοῦ φανῆς
πολὺ σοφῆ.

ΤΡΟΦΟΣ.

'Αλλὰ τὰ πάντα δύνασαι
νὰ φοβηθῆς. Πλὴν τί φοβεῖσαι ;

ΦΑΙΔΡΑ.

Τῷ υἱῷ
μὴ εἴπῃς τοῦ Θεσεῶς ἐξ αὐτοῦ κανέν.

ΤΡΟΦΟΣ.

'Ὡ κόρη, ἄφες. Θὰ διαθέσω καλῶς
ἐγὼ αὐτά. Βοήθησόν με μόνον σύ,
ὧ Ἀφροδίτη, θαλασσία δέσποινα·
ὅποια δ' ἐγὼ σκέπτομαι, εἰς τοὺς ἐντὸς
τοῦ οἴκου φίλους νὰ τὰ εἴπω, μοὶ ἀρκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

'Ὡ ἔρωσ, ἔρωσ, ποῦ ἐνσταλάζεις
τοῦ πόθου διὰ τῶν ὀφθαλμῶν,
ἐπιθυμίαν δὲ παρεισάγεις ?
γλυκεῖαν ἔνδον φεῦ ! τῶν ψυχῶν
ἐκείνων, οὓς τινὰς θὰ προσβάλλῃς
ποτέ νὰ μὴ μοῦ φανῆς κακὸς

οὐδέ ὑπέρμετρος νὰ μοι ἔλθῃς.

Διότι οὐδ' ἡ φλόξ τοῦ πυρός

οὐδέ ἡ ἀκτίς ἡ τοῦ ἀστέρος

τῆς Ἀφροδίτης ὑπερτερεῖ

τὸ βέλος ὅπερ ῥίπτει ὁ ἔρωσ

ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Διὸς παιδί.

Ἡ Ἑλλὰς μάτην βοῶν θυσίαν

παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀλφειὸν

καὶ εἰς τὰ Πύθια εἰς λατρείαν

τελεῖ τοῦ Φοῖβου. Τὸν δὲ θεὸν

ἔρωτα, τύραννον τῶν ἀνθρώπων

τὸν φύλακα τῶν ἀγαπητῶν

τῆς Ἀφροδίτης θεᾶς θαλάμων

δὲν τὸν σεβόμεθα, τῶν κακῶν

Ἀπάντων, ὅστις εἶνε αἰτία

εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἔλθῃ.

Τὴν κόρην τὴν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ

ἥτις δὲν εἶχεν ὑπανδρευθῆ,

Παρθένοσ οὔσα ἐτι, ἡ Κύπρις

ἀρπάξασ' ἀπὸ τὸν πατρικὸν

οἶκον εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀλκμήνης

ἔδωκε μ' αἶμα τε καὶ κηπνὸν

εἰς γάμον πρόξενον φεῦ! μυρίων

φόνων, ὡς ἐὰν ἦν τις μαινὰς

τοῦ Ἄδου· ὦ τῶν ἀτυχῶν γάμων!

ὦ τείχος Θήβης τῆς ἱεράς

εἰπέ, καὶ σὺ ὦ τῆς Δίρκης βρούση

ἡ Ἀφροδίτη πῶς προχωρεῖ

τοῦ Βάχχου τὴν μητέρα ἐπίσης

μ' ἀστροπελέκι φονεύ' αὐτῆ,

Ἦν μὲ τὸν Δία ἤνωσε γάμος

φονικὸς· προμερὸν δὲ φυσᾶ

φύσημ' εἰς ὄλα, κ' ἀπραλλάκτως

ὥσεί τις μέλισσ' αὐτῆ πετᾶ·

ΦΑΙΔΡΑ.

Γυναῖκες, σιωπήσατε, ἐχάθημεν.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δὲ κακὸν συμβαίνει εἰς τὸν οἶκόν σου;

ΦΑΙΔΡΑ.

Στάσου νὰ ἐννοήσω, τί λέγουν ἐνός.

ΧΟΡΟΣ.

Σιωπῶ, ὅμως τοῦτο τὸ προοίμιον

τῶν λόγων σου κακὸν ἐμφαίνει.

ΦΑΙΔΡΑ.

Δυστυχῆς!

αἶ! δυστυχῆς, δι' ὅ,τι ἐγὼ ἔπαθα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί λέγεις; τί φωνάζεις; τί νέον, εἰπέ

τοσοῦτον ἐφοβήθης σὺ ἀκούσασα;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐχάθημεν ἑλληῦσ' εἰς τὰς θύρας αὐτάς,

ἄκουσ', ἐν οἴκῳ· τί θόρυβος γίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ εἶσαι τῶν θυρῶν πλησίον, καὶ εἰς σέ

οἱ λόγοι τῆς οἰκίας ἀρρωῶσ', εἰπέ

εἰπέ μοι τί τάχα, τί κακὸν ἔγινε.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἴππολυτος τῆς Ἀμαζόνος ὁ υἱός
τοὺς ἵππους ἠτις ἀγαπᾷ, καταβοᾷ,
ἀπειλῶν τὴν τροπὸν μου ἀπειλὰς δεινὰς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄκούω μὲν φωνὰς, νὰ διακρίνω δὲ
δὲν ἔμπορῶ τοὺς λόγους. Εἰς σέ ἔρχονται
εἰς σέ οἱ λόγοι διὰ μέσου τῶν θυρῶν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ναὶ τώρα καθρ' αὐτὴν προσενητήρῃαι
αἰσχυρῶν πραγμάτων κκλεῖ, τὴν προδέσασαν
τὴν κλίνην τοῦ κυρίου τῆς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλοίμηνον

Διὰ τὰς δυστυχίας σου! σ' ἐπρόδωσαν
τί νὰ σοὶ συμβουλεύσω, φίλη; τὰ κρυπτὰ
ἐφανερώθησαν κ' ἐχάθης.

ΦΑΙΔΡΑ.

Αἴ! αἴ! αἴ!

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκ φίλων ἐπροδύθης

ΦΑΙΔΡΑ.

Μὲ κατέστρεψε

τὰς δυστυχίας μου εἶποῦσα, ταύτην δὲ
τὴν νόσον θεραπεύουσα μὲ πρόθεσιν
καλὴν μὲν ἀλλ' οὐχὶ ἐντίμω;

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς λοιπόν;

τί θέλεις πράξει, ὦ παθοῦς' ἀγιάτρευτα;

ΦΑΙΔΡΑ.

Τῶν νῦν δυστυχιῶν ἐν μόνον φάρμακον
γνωρίζω, ν' ἀποθάνω ὅ,τι τάχιστα.

ἸΠΠΟΥΤΟΣ.

Ἦ μήτερ γῆ, καὶ ἡλίου ἀνατολή
ποίων ἀρρήτων λόγων ἤχους ἤκουσα!

ΤΡΟΦΟΣ.

Σιώπησον, ὦ παῖ! πρὶν σ' ἀκούσῃ κανεῖς.

ἸΠΠΟΥΤΟΣ.

Δὲν θέλω σιωπήσει, ἀφοῦ ἤκουσα
φρικώδη πράγματα.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ναὶ, σέ παρακαλῶ
χάριν τῆς δεξιᾶς σου καλῆς χειρός.

ἸΠΠΟΥΤΟΣ.

Μὴ

τὴν χεῖρά μου ἐγγίσῃς, ἢ τὸ φόρεμα
πιάσῃς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Σ' ἰκετεύω, μὴ φονεύσῃς με.

ἸΠΠΟΥΤΟΣ.

Πῶς θέλω σέ φονεύσει, ἂν κανὲν κακὸν
δὲν εἶπες, καθὼς λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὁ λόγος αὐτός
οὐδὺλως πρέπει ν' ἀνακοινωθῇ, ὦ παῖ.

ἸΠΠΟΥΤΟΣ.

Ἐν τούτοις τὰ καλὰ εἶναι καλλίτερον

νά λέγωνται εἰς τοὺς πολλοὺς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Μὴ περὰ βῆς

τοὺς ὄρκους, τέκνον·

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὡρκίσθη ἡ γλῶσσά μου,

ἀλλὰ ὁ νοῦς μου δὲν ὠρκίσθη·

ΤΡΟΦΟΣ.

Τέκνον μου

τί κάμνεις; θά καταστρέψῃς τοὺς φίλους σου.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Μακρὰν· κανεὶς κακὸς δὲν εἶνε φίλος μου.

ΤΡΟΦΟΣ.

Συγχώρ'· οἱ ἄνθρωποι νά σφάλλουν φυσικόν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πρὸς τί λοιπόν, ὦ Ζεῦ! ἐτοποθέτησες
εἰς τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου κίβδηλον κακόν
εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς γυναῖκας; ἐπειδὴ
τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐάν ἤθελες
νά διαδώσῃς, νά τὸ πράξῃς ἔπρεπε
οὐχὶ μὲ γυναῖκ', ἀλλ' ἀριερόνοντες
οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ναοὺς σου σίδηρα
ἢ χαλκὸν ἢ χρυσὸν ν' ἀγοράζωσι
τέκνων σπαρὰν τῆς ἀξίας ἀντίτιμον,
πᾶς τις δ' ἐλεύθερος εἰς τὴν οἰκίαν του
νά κᾶθηται χωρὶς γυναῖκα. Τώρα δὲ
σκοποῦντες μὲν νά εἰσχαγάγωμεν κακόν
εἰς τὸν οἶκον, τὸν πλοῦτον ἐξοδεύομεν.

Ἐκ τούτου δ' εἶναι φανερόν, ὅτ' ἡ γυνὴ
εἶνε κακὸν μέγαλον, διότ' ὁ πατήρ
ὅστις αὐτὴν ἐγέννησε κ' ἀνέθρεψε,
προσθέσας προικὰ τῆς δίκης ἀλλαχοῦ,
διὰ νά ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τοῦ κακόν.

Ὁ λαβὼν πάλιν εἰς τὸν οἶκον βλαβερὸν
κακόν, εὐχαριστεῖται νά κρεμᾷ στολὴν
καλὴν εἰς ὃν πολὺ κακόν, κ' ὁ δυστυχὴς
τὴν καλλωπίζει μὲ φορέματ' ἀφαιρῶν
τὸν πλοῦτον τῆς οἰκίας. Εἶν' ἀνάγκη δὲ
ἢ μ' εὐγενεὶς συμπεθερεύσας πενθεροῦς,
τὴν σύζυγόν του τὴν πικριῶν πρόξενον
νά διατηρῇ χαρούμενος, ἢ σύζυγον
λαβὼν ἐνάρετον πλὴν πενθεροῦς πτωχοῦς
τὴν δυστυχίαν νά νικᾷ μὲ τὸ καλόν.

Ἐποφερτόν δὲ εἶνε, ὅταν ἔχη τις
εἰς τὴν οἰκίαν του γυναῖκ' ἀξιζουσαν
ἴσην μὲ τὸ μὴδὲν εὐήθη καὶ ἀπλὴν
μισεῖ δὲ τὴν σοφὴν. Εἶθ' εἰς τὴν οἶκόν μου
νά μὴ λάβω νοῦν ἔχουσαν πλείοτερον
γυναῖκα, παρὰ ὅσον πρέπει ἡ γυνὴ
νά ἔχ'. Ἡ Κύπρις ἐπειδὴ πλείοτερον
εἰς τὰς σοφὰς ἐμβάλλει τὴν κακίαν· πλὴν
ἡ εὐήθης γυνὴ στερεῖται μηχανῶν
πρὸς τὸ κακόν διὰ τὸν ὀλίγον της νοῦν.
Νά μὴ εἰσέρχεται δὲ ὑπερήτρια
εἰς τὰς γυναῖκας ἔπρεπεν, ἀλλ' εἰς αὐτὰς
νά θέτωσι συντρόφους θηρὶ· ἄρωνα,

διὰ νὰ μὴ ἔχωσι κανένα, πρὸς ὄν
νὰ ὀμιλῶσ' ἢ πάλιν νὰ ἀκούσωσιν
ἀπ' αὐτοὺς λόγον. Τώρα δὲ αἱ μὲν ἐντὸς
κακαὶ κακὰ σχέδια συλλαμβάνουσιν,
ἔξω δὲ φέρουσιν αἱ ὑπηρετρίαι·

Καθὼς καὶ σὺ μοῦ ἤλθες κακὴ κεφαλὴ
εἰς συμφωνίαν, τῆς ἱεράς τοῦ Πατρὸς
κλίνης. Ἀκούων δὲ ἐγὼ μόνον αὐτὰ
θὰ νιφθῶ εἰς νερά τρεχούμενα. Λοιπὸν
πῶς ἡδυνάμην πῶς νὰ εἶμ' ἐγὼ κακός,
ὅστις νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἀγνός,
διότι ἤκουσα τοιαῦτα. Γνώριζε
καλῶς, ὦ γύναι, ὅτι ἡ εὐσέβεια
ἐμοῦ σὲ σώζει, ἐπειδὴ μὲ τῶν Θεῶν
τοὺς ὄρκους ἐάν δὲν μὲ συνελάμβανες
ἀπροφύλακτον, δὲν θὰ ἠρωτώμην ποτέ
νὰ μὴ τ' ἀναγγείλω εἰς τὸν Πατέρα μου
ἐκ τῆς οἰκίας δὲ τώρα ἀπέρχομαι,
ὡς ὅτου λείπει ὁ Θεσεύς ἀπὸ ἐδῶ.

Θὰ σιωπήσω δέ. Θὰ ἴδω πλὴν ἐλθῶν
μὲ τὸν πατέρα μου, πῶς σὺ κ' ἡ δέσποινα
ἢ ἰδική σου θὰ τὸν ἀτενίσητε.

Θὰ δοκιμάσω δὲ τότε τὴν τόλμην σας·
Αἱ νὰ χαθῆτε! Τὰς γυναῖκας δὲ μισῶν
ποτέ δὲν θὰ χορτάσω, οὐδ' ἂν λέγωσιν
ὅτι τὸ ἐπαναλαμβάνω πάντοτε.

Διότι καὶ ἐκεῖναι κἄπως πάντοτε
εἶναι κακαί. Ἡ νὰ διδάξῃ τις αὐτάς

νὰ ὦσι σώφρονες, ἢ κ' ἐμὲ πάντοτε
νὰ ἐπεμβαίνω, ἄς ἀφήσῃ εἰς αὐτάς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ εἰμαρμένη ἀτυχῆς τῶν γυναικῶν!
Τί νὰ πράξωμεν τώρα, τί νὰ εἴπωμεν;
Ἀποτυχοῦσαι τώρα, τίνα ἔχομεν
τέχνην ἢ λόγον τὸν κόμβον νὰ λύσωμεν;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐτύχαμεν δικαίαν τιμωρίαν, Γῆ
καὶ Φῶς. Πῶς θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ κακὰ
πῶς δὲ θὰ κρύψω, φίλαι, τὸ ἀμάρτημα;
τίς Θεὸς βοηθός μου ἢ τίς ἀνθρωπος
ἢμπορεῖ νὰ φανῆ ἐνόχων πράξεων
συμβοηθὸς καὶ σύντροφος; Διότι φεῦ!
τὸ παρὸν πάθος τῆς ζωῆς μου ἔρχεται
ἀνίατον. Ἀτυχεστάτ' εἶμι ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

Τετέλεσται! φεῦ! Δέσποινα, ἀπέτυχον
αἱ τέχναι τῆς τροφῆς σου, ἔχεις δὲ κακῶς.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἦ παγκακίστη καὶ φίλων διαφθορεῦ
τί μ' ἔκαμες; Εἴθ' ὁ πατήρ Ζεὺς σύρριζα
νὰ σ' ἀφανίσῃ μὲ τὸν ἀστραπόβολον.
Δὲν σ' εἶπον, τὴν ιδεάν σου δὲν ἴνῃσα,
νὰ σιωπᾶς, δι' ὅσα τώρα χάνομαι!
Σὺ δὲ δὲν ἐκρατήθης. Δι' αὐτὸ λοιπὸν
ἔνδοξοι πλέον δὲν θὰ ἀποθάνωμεν·
Πλὴν ἀπαιτοῦνται νέα τώρα σχέδια.

Διότι οὗτος ὑπ' ὀργῆς ἐρεθισθεὶς
 θά εἶπ' εἰς τὸν πατέρα ἐναντίον μου
 τὰ σφάλματά σου, καὶ θά γεμίσῃ μ' αἰσχροῦς
 λόγους πᾶσαν τὴν γῆν. Νά χαθῆς σὺ καὶ πᾶς,
 ὅστις οὐχὶ ἐντίμως νά ὑπηρετῆ,
 τοὺς φίλους εἶνε πρόθυμος μὴ θέλοντας.

ΤΡΟΦΟΣ

Δέσποιν', ἔχεις μὲν δίκαιον τὰ λάθη μου
 νά μοῦ κατηγορῆς, διότ' ὑπερνεκᾶ
 τὴν σκέψιν σου ἡ λύπη· ἔχω δὲ κάγῳ
 εἰς ταῦτα νά αἰτήσω, ἐάν δέχησαι.
 Σ' ἀνέθρεψα, καὶ σ' ἀγαπῶ. Τῆς νόσου δὲ
 ζητούσα φάρμακα, ὅσα δὲν ἤθελα
 ἐκεῖνα εὔρον. Ἄν δὲ ἐπετύγχανον
 πολὺ σοφῆ θά ἦμην, διότι ἡμεῖς
 νοῦν ἔχομεν, ὅταν ἐπιτυγχάνωμεν.

ΦΑΙΔΡΑ

Βεβαίως ταῦτα εἶν' εἰς ἐμέ δίκαια
 καὶ ἄρκετᾶ, ἀφοῦ πρὶν μὲ κατέστρεψες
 μὲ τοὺς λόγους σου εἶτα νά τ' ὁμολογῆς.

ΤΡΟΦΟΣ

Λέγομεν πόλλ'. Ἐγὼ δὲν ἦμην φρόνιμος
 Ἄλλὰ κ' ἐκ τούτων νά σωθῶμεν δυνατόν.

ΦΑΙΔΡΑ

Παῦς ὀμιλοῦσα, ἐπειδὴ καὶ πρότερον
 καλῶς δὲν μ' ἐσυμβούλευσες, κ' ἔργα κακὰ
 ἐπεχειρίσθης. Ἄλλὰ πῆγαιν' ἀπ' ἐδῶ
 καὶ φρόντιζε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σ'. Ἐγὼ

τά κατ' ἐμέ θά διευθετήσω καλῶς,
 Σεῖς δὲ γυναῖκες εὐγενεῖς Τρουζήναι
 αὐτὴν τὴν χάριν νά μοῦ κάμητε ζητῶ
 ὅσα ἠκούσατ' ἐδῶ, σιωπήσατε.

ΧΟΡΟΣ

Εἰς τὴν σεμνὴν ὀρκίζομαι Ἀρτέμιδα
 τὴν Διὸς κόρην ἐκ τῶν πῶν δυστυχιῶν
 καμμίαν νά μὴ φανερώσω πώποτε.

ΦΑΙΔΡΑ

Καλὰ εἶπες. Ἐγὼ δὲ σκεπτομένη, ἐν
 τῆς δυστυχίας ταύτης εὔρον φάρμακον,
 δι' οὗ εἰς μὲν τοὺς παῖδας ζωὴν ἔνδοξον
 νά παραδώσω, νά ὠφεληθῶ δ' ἐγὼ,
 ἀφ' οὗ, τι νῦν συνέβη. Ἐπειδὴ ποτε
 τὴν Κρητικὴν μου ἐγὼ οἰκογένειαν
 δὲν θά ἐντροπιάσω, καὶ τὸ πρόσωπον
 δὲν θ' ἀτενίσω τοῦ Θεσέως ἔπειτα
 ἀπὸ ἀτίμους πράξεις γιὰ μίαν ζωὴν.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν σκοπεύεις νά πράξῃς κανὲν κακὸν
 ἀγιάτρευτον;

ΦΑΙΔΡΑ

Νά ἀποθάνω. Πῶς δ' αὐτὸ
 θέλω σκεφθεῖ.

ΧΟΡΟΣ

Ὅμιλει καλὰ.

ΦΑΙΔΡΑ

Καὶ σὺ δὲ

καλῶς συμβούλευέ με. Τὴν Κύπριν δ' ἐγώ,
 ἥτις μὲ καταστρέφει, τὴν ἴδιαν κῦτὴν
 ἡμέραν θά εὐχαριστήσω. τὴν ζωὴν
 ἐγκαταλείπουσα, ἀπὸ δὲ τὸν πικρὸν
 ἔρωτα θά νικηθῶ. Καὶ εἰς ἄλλον πλὴν
 κακὸν θά ἐπιφέρω ἀποθνήσκουσα,
 ἵνα ἤξεύρη καὶ μὴ ὑψηλοφρονῇ
 διὰ τὴν δυστυχίαν μου, καὶ εἰς αὐτὴν
 τὴν νόσον μου λαθῶν μέρος ἀπὸ κοινοῦ
 μετ' ἐμοῦ θά μάθῃ νὰ μετριοφρονῇ

ΧΟΡΟΣ.

Εἰς σπῆλαια βαθύτατα εἶθε νὰ εὕρισκόμεν,
 ὅπου Θεός τις περωτὸν πτηνὸν νὰ μ' εἶχε κάμει
 εἰς ἓν κοπάδιον πουλιῶν, καὶ νὰ ἐσηκονόμην
 ὑπὲρ τὸν Ἀδριατικὸν πόντον, καὶ τὸ ποτάμι
 τοῦ Πάδου. Τὸν Φαέθοντα αἱ δυστυχεῖς παρθένοι
 κλαίουσ' ἐκεῖ, κ' εἰς τοῦ πατρὸς τὸ πορφυρίζον κῦμα
 δακρύων κόμποι πίπτουσι φεῦ! μαργαριταρένιοι
 κ' εἰς τὸ τῶν καλοπόνων δὲ ἐσπερίδων τὸ βῆμα
 νὰ ἔφερν παράλιον τὸ μηλοεσπαρμένον,
 τοῦ Πόντου ὅπου ὁ Ἄρχων τὸν δρόμον τῆς θαλάσσης
 κλεί' εἰς τοὺς ναύτας, κατοικῶν εἰς τὸ ἡγιασμένον
 ἄκρον τοῦ Οὐρανοῦ, ὃν ὁ Ἄτλας βαστά. Ἐκ πάσης
 τῆς παραλίας ταύτης δὲ βρύσεις ἀπ' ἀμβροσίαν
 εἰς τοῦ Διὸς τ' ἀνάκτορα χύνοντ', ὅπου ἡ θεία
 καὶ ζωοπάροχος γῆ τοῖς θεοῖς διδ' εὐτυχίαν!
 ὦ σὺ τῆς Κρήτης πλοῖον τὸ μὲ τὰ λευκὰ ἰστία,
 τὴν δέσποινάν μου ὅπερ ἔφερες ἀπὸ οἰκίαν

εὐτυχισμένην διὰ τῆς θαλάσσης, ἵνα γίνῃ
 δυστυχισμένη νόμφη. Ἡ μόνον ἀπὸ τὴν μίαν
 χώραν, τὴν Κρήτην, ἢ καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἐκείνης
 μὲ οἰωνοὺς ἤλθε κακοὺς εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
 εἰς τὸ παράλιον δὲ ἔδεσαν τῆς Μουρυχίας
 τὰς τῶν σχοινίων ἄκρας, καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν γῆνμας.
 Οὕτω δὲ προσεβλήθη ὑπὸ δεινῆς ἀσθενείας
 Ἐρώτων ἀθεμίτων, οὗς ἡ θεὰ Ἀφροδίτη
 ἐνέπνευσεν αὐτῇ. Ἐπειδὴ δ' ἀπὸ δυστυχίαν
 μεγάλην ἐξεχείλισ' ἡ καρδία της, ὧν φρίττει
 τὰς συνεπείας, θά δέσῃ αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν
 Εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον ἔν κρεμαστὸν σχοινίον,
 ὅπερ εἰς τὸν κατάλευκον λαιμόν της θά περάσῃ
 οὕτω μὲν ὑποκύπτει εἰς τὸ ἀμείλικτον θεῖον
 ἀλλὰ καὶ φήμην ἔνδοξον ἀποκτᾶ, κ' ἀπαλλάσσει
 τὸν νοῦν τὸ λογικὸν
 ἀπ' ἔρωτα δεινόν.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Οἱ γείτονες τοῦ οἴκου εἰς βοήθειαν
 τρέξετε ὅλοι· ἀπηγγονίσθ' ἡ κυρὰ
 ἢ τοῦ Θεσέως σύζυγος.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλοίμονον
 τετέλεστα! τῶρα πλέον βασίλισσα
 δὲν ὑπάρχει, κρεμασθεῖσα εἰς σχοινί.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Δὲν θά ἐλθῆτε, γλήγωρα; καὶ διστομον
 μαχαίρι δὲν θά φέρῃ τις νὰ κόψωμεν

τὸν κόμβον τοῦτον τοῦ λαιμοῦ;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Τί κάμνομεν

ὦ φίλοι; νὰ περῶσμεν, σᾶς φαίνεται
καλόν, εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ νὰ λύσωμεν
ἀπὸ σχοινιά κρεμαστὰ τὴν βασιλισσαν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Μήπως νέ' ὑπῆρται δὲν ὑπάρχουσι;
τὸ νὰ ἀναμιγνύηται τις εἰς πολλὰ
διοῦρου δὲν εἶν' ἀσφαλές εἰς τὴν ζωὴν.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰσάσατε ἐκτείναντες τὸν ἄθλιον
τῆς ἀτυχοῦς συζύγου τοῦ κυρίου μου
νεκρόν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀπέθανε
καθὼς ἀκούω, ἐπειδὴ ἐκτείνουσι
τώρα αὐτὴν ὡσεὶ νεκρόν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Γνωρίζετε
γυναῖκες, τί ὁ τῆς οἰκίας θόρυβος
σημαίνει; θορυβώδεις τῶν ὑπηρετῶν
φωνὰς ἀκούω πρὸ τινος. Οὐδαμῶς δὲ
τφόντι καταδέχονται οἱ ἄνθρωποι
τοῦ οἴκου μου νὰ μὲ δεχθῶσι χείροντες
ὡς ἐκ μαντείου ἐπιστρέφοντα, τῶν δὲ
θυρῶν ἠνεωγμένων. Εἰς τὸν γέροντα
Πιθέξ μὴ συνέβη τι; καὶ εἶνε μὲν.

προχωρημέν' ἢ ἡλικί', ἀκόμη πλὴν
θὰ μᾶς ἐλύπει, ἀφίων τοὺς οἴκους μας

ΧΟΡΟΣ.

Ἡ δυστυχία αὕτη εἰς τοὺς γέροντας
δὲν σοῦ ἤλθε, Θεσεῦ; θὰ σέ λυπήσωσιν
ἀποθανόντες νέοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

Μὴ τὰ τέκνα μου

ἀπέθανον;

ΧΟΡΟΣ.

Ζῶσι, θανούσης τῆς μητρὸς
ὅπερ εἰς σέ εἶνε τὸ λυπηρότερον

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί λέγεις; τί; ἀπέθανεν ἡ σύζυγος;
ἀπὸ ποῖον συμβάν;

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκρέμασ' ἑαυτὴν

Εἰς τῆς ἀγχάνης τὸ σχοινί τὸ κρεμαστόν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Καταβληθεῖς' ἀπὸ λύπην ἢ ἀπὸ τι
δυστύχημα;

ΧΟΡΟΣ.

Τόσον γνωρίζομεν. Κ' ἡμεῖς,
διότι εἰς τὸν οἶκον προ Ἰλίγου, Θεσεῦ,
ἤλθομεν κλαίουςαι τὴν δυστυχίαν σου

ΘΗΣΕΥΣ.

Αἱ τί λοιπὸν τὴν κεφαλὴν μου μὲ αὐτὰ
τὰ πλεκτὰ φύλλα ἐστεφάνωσα, ἐνῶ

εἶμαι θεωρὸς δυστυχῆς. Τὰς κλείδας σείς
 ὑπηρεῖται χαλάσατε, καὶ τῶν θυρῶν
 ἀνοίξατε τοὺς ἄρμους, διὰ νὰ ἰδῶ
 τὸ λυπηρὸν τῆς γυναικὸς μου θέαμα,
 ἧτις ἀποθνοῦσα μὲ κατέστρεψε.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ δυστυχῆς γυνή, ὑπέφερες δεινὰ,
 διέπραξες τσαῦτα, ὥστ' ἐσύγχισες
 τὸν οἶκον τοῦτον. Πόσον εἶσαι τολμηρὰ
 ὦ σὺ, ἧτις βιαίως δι' ἀνόσιον
 δυστύχημα ἀπέθανες φεῦ! μὲ αὐτὴν
 τὴν ἰδικὴν σου χεῖρα! Ποίος ἄρα γε
 θεὸς, δυστυχῆ, τὴν ζωὴν σου ἀφαιρεῖ;

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἦ δυστυχία εἰς ἐμέ! ὑπέφερα
 τὰ μεγαλείτερα δεινὰ ὁ δυστυχῆς.
 Ἦ τύχη πόσον βρειά ἦλθες εἰς ἐμέ
 κ' εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀπροσδόκητον κακὸν
 ἔκ τινος τῶν δαιμόνων προερχόμενον.
 Δυστυχιῶν δὲ πέλαγος ὁ δυστυχῆς
 τοσοῦτον βλέπ', ὥστε πάλιν οὐδέποτε
 νὰ διεκπλεύσω, οὔτε τῶν δυστυχιῶν
 ποτε αὐτῶν νὰ ἐκφύγω τὰ κύματα.
 Μὲ ποίας λέξεις ὁ κακόμοιρος ἐγὼ
 νὰ ὀνομάσω, γύναι, τὴν ἀνήκουστον
 σου δυστυχίαν, καὶ νὰ ἐπιτύχω φεῦ!
 Διότι ὡς πουλὶ ἐγίνες ἄφαντος
 ἀπὸ τὰς χειρὰς μου, μὲ πῆδημα ταχὺ

πηδήσασα εἰς Ἄδην. Αἶ ἀνήκουστα,
 ἀνήκουστα τὰ δυστυχήματα αὐτά!
 ἀπολαμβάνω δ' ἀπὸ τοῦ θεοῦ αὐτὴν
 τὴν δυστυχίαν δι' αἰτίαν μακρυνὴν
 δι' ἀμαρτίαν τινος τῶν προγόνων μου.

ΧΟΡΟΣ.

Δὲν ἦλθον εἰς σέ μόνον, βασιλεῦ, αὐτὰ
 τὰ δυστυχήματα. Μετὰ ἄλλων πολλῶν
 ἔχασες τὴν ἡγαπημένην σύζυγον

ΘΗΣΕΥΣ.

Νὰ μετοικήσω θέλω εἰς τὰ ὑπὸ γῆν
 ναὶ εἰς τὰ σκότη τὰ ὄντα ὑπὸ τὴν γῆν
 ἀποθανῶν ὁ δυστυχῆς σοῦ στερηθεῖς
 τῆς γλυκυτάτης μου συντροφίου. Ἐπειδὴ
 μὲ κατέστρεψες μᾶλλον, παρ' ἀπέθανες.
 Ἄπὸ ποῖον λοιπὸν νὰ μάθω, γύναι μου,
 πόθεν ἡ δυστυχία ἢ θανάσιμος
 ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἢ εἶπε τις
 τί ἐγίν' ἢ μακταίως ἢ βασιλικὴ
 σκεπάζ' οἰκία μου ὄχλον ὑπηρετῶν;
 Κακόμοιρος ἐγὼ! ποῖον δυστύχημα
 εἶδον τοῦ οἴκου μου οὔτε ὑποφερτὸν,
 οὐδὲ ῥητὸν, ἀλλὰ ἐχάθην. Ἐρημος
 ὁ οἶκος εἶναι καὶ τὰ τέκνα ὄρφανὰ.

ΧΟΡΟΣ.

Μᾶς ἄρησες, μᾶς ἄρησες γυνὴ
 φιλότατη καὶ καλλίστη ἀπασῶν,
 ὅσας ἐπιβλέπει ὁ ἥλιος

καὶ ἡ Σελήνη ἡ Ἀστροφεγγής.
Τὶ δυστυχίαν ἢ οἰκί' αὐτῆ
ἔχει; τὰ βλέπρω μὲ δάκρυα
περιχυθέντα καταβρέχονται
διὰ τὴν δυστυχίαν σου· ἀλλὰ
πλέον φρίττω γιὰ τὸ ἀκόλουθον.

ΘΗΣΕΥΣ.

Στάσου. Λοιπὸν τί σημαίνει αὐτὸ
τὸ γράμμα κρεμασμένον ἐκ φίλης χειρός;
θέλει νὰ μ' ἀναγγεῖλῃ νέον τι; ἀλλὰ
βεβαίως περὶ γάμου καὶ τῶν τέκνων μας
ἔγραψέ τι ζητούσα· θάρρει δυστυχής!
διότι δὲν ὑπάρχει καμμία γυνή,
ἥτις νὰ γίνῃ τοῦ Θησέως σύζυγος,
καὶ ἥτις νὰ εἰπέθ' εἰς τὴν οἰκίαν του.
Τοῦ δὲ χρυσοῦ δακτυλιδίου ἢ σφραγῆς
αὐτῆς, ἥτις δὲν ζῆ πλέον, μὲ συγκινεῖ.
Ἄς διαρρήξω πλέον τὰς σφραγίδας, καὶ
ἄς ἐκτυλίξω τὰ περικαλύμματα,
διὰ νὰ ἴδω, τί θέλει νὰ μοὶ εἰπῇ
τὸ γράμμα τοῦτο.

ΧΟΡΟΣ.

Ὁ θεός, ἀλλοίμονον!
τὸ νέον τοῦτο, φεῦ, κακὸν κατὰ σειρὰν
πάλιν ἐπάγει. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγὼ
τὰ γεγονότα, εἴθε νὰ ἀπέθνησκον,
διότι λέγω ὅτι τῶν κυρίων μου
ὁ οἶκος καταστράφη, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς

φεῦ! πλέον δὲν ὑπάρχει. Ἄν εἶνε, θεέ,
δυνατὸν κάπως μὴ καταστρέψῃς αὐτὴν
τὴν οἰκογένειαν. Ἐπάκουσόν μου δὲ
παρακαλοῦσης, διότ' οἰωνὸν κακὸν
προβλέπω ὡσεὶ μάντις.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὅμοι τί κακὸν
τοῦτο κοντὰ εἰς τᾶλλα ἀνυπόφορον
καὶ ἄρρητον. ὦ δυστυχής ἐγὼ

ΧΟΡΟΣ.

Εἰπέ,
εἰάν μὲ κρίνῃς ἀξίαν αὐτοῦ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τὸ γράμμ' αὐτὸ φωνάζει ἀποτρόπαια·
Τὸ βάρος ποῦ νὰ φύγω τῶν δυστυχιῶν;
Τετέλεσται, ἐχάθην! Ποῖα πράγματα
ἐν τῇ ἐπιστολ' εἶδον φανερούμενα!

ΧΟΡΟΣ.

Σημαίνει τι δυστύχημα ὁ λόγος σου.

ΘΗΣΕΥΣ.

Δὲν θὰ κρατήσω πλέον τοῦτο τὸ κακὸν
τὸ ἀνυπόφορον τὸ ἀποτρόπαιον,
δὲν θὰ κρατήσω μυστικόν, ὡ πόλις μου.
Ἐτόλμησε τὴν κλίνην ὁ Ἰππόλυτος
τὴν ἰδικὴν μου νὰ βιάσῃ, π' ὄμμα δὲ
νὰ ἀτιμάσῃ τοῦ Διὸς τὸ ἱερόν.
Ἄλλὰ ἐκτέλεσόν μοι, πάτερ Πόσειδον,
τὴν μίαν τῶν τριῶν μου παρακλήσεων

ὄσας νὰ μ' ἐκτελέσῃς μ' ἔδοσές ποτε
ὑπόσχεσιν, καὶ τὸν υἱόν μου φόνευσον
τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν πράγματι
παρὰ σοῦ αἰ εὐχαί μου εἰσκαλοῦνται.

ΧΟΡΟΣ.

Ὡ βασιλεῦ, αὐτὴν σου τὴν περὶ κλησιν
ἀπόσυρον, γὰρ τὸν θεόν. Ἀργότερα
ὄτ' ἠπατήθῃς πιστευσάν μοι θά ἰδῆς.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἄδύνατον

πρὸς τούτοις δὲ ἀπὸ αὐτὴν
τὴν γῆν θά τὸν διώξω, ἀπὸ τὸ ἐν δὲ
ἐκ τῶν δύο θά πάθῃ. Ἡ ὁ Ποσειδῶν
θά στείλῃ τοῦτον εἰς τὸν Ἄδην ἐκπληρῶν
τάς παρακλήσεις ἐμοῦ, ἢ ἐξόριστος
ἀπ' ἐδῶ, εἰς χώρας περιπλανώμενος
ξένος θά διαχάγῃ δυστυχῆ ζωὴν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' ὁ ἴδιος υἱός σου ὁ Ἰππόλυτος
εἰς ὦραν ἔρχεται κατὰ ληλον. Σὺ δὲ
βασιλεῦ, τὴν πολλὴν ὀργὴν μετρίασον
καὶ τὰ ὠφέλιμα τῷ οἴκῳ σκέφθητε.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἀκούσας τὰς φωνάς σου, πάτερ, ἔτρεξα
ἐδῶ ἀμέσως, καὶ δι' ὅτι πρᾶγμα μὲν
ἀναστενάξεις, δὲν ἠξέσφρω, ἤθελα
πλὴν νὰ τὸ μάθω ἀπὸ σέ. Τί εἶν' αὐτό;
Πάτερ μου, βλέπω τὴν γυναικίκα σου νεκρὰν,

(τοῦτο εἶνε πολὺ ἀξιοθαύμαστον)
ἦν πρὸ ὀλίγου ἄρησθαι. Πολὺς κενὸς
δὲν εἶν' ὄτ' ἔβλεπε τὸ τοῦ ἡλίου φῶς
Τί ἔπασχε, μὲ τί τρόπον ἀπέθανε;
Νὰ μάθω τοῦτο θέλω, πάτερ, ἀπὸ σέ.
Πλὴν σιωπᾶνεις; Κεκμήαν ὠρέλειαν
ἢ σιωπ' εἰς δυστυχίας δὲν προξενεῖ.
Τφόντι ἢ κερθία, ποῦ ἐπιθυμεί
τὰ πάντα νὰ μανθάνῃ, συλλαμβάνεται
κ' εἰς τὰς δυστυχίας οὔσα περιέρχεται.

Ἄλλὰ ἀπὸ τοὺς φίλους σου τοῦλάχιστον
καὶ κᾶτι ἀπὸ φίλους σου πλείότερον
δὲν εἶναι δυνατὸν τὰς δυστυχίας σου
νὰ κρύπτῃς πάτερ

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὡ ἄνθρωποι, οἵτινες
ματαιῶς πλείστα; ἀμκρτία; πράττετε!
πρὸς τί χιλίας μὲν τέχνας διδάσκετε,
τὸ πᾶν δὲ μηχανάσθε κ' ἐφευρίσκετε,
ἐν δὲ ἀκόμη δὲν γνωρίζετε, οἷδὲ
ἀνεκαλύψεται ἕως τῶρα, τὸ ἐξῆς
νὰ γίνωνται σοφοί, ὅσοι δὲν ἔχουν νοῦν;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὅθ' ἦν δεινὸς σοριστής, ἂν ἠδύνατο
νὰ ἀναγκάσῃ τις, νὰ γίνωσι σοφοί
ὅσοι δὲν ἔχουν νοῦν. Πλὴν, πάτερ, ἐπειδὴ
ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ δὲν λεπτολογεῖς,

φοβούμ' ἢ γλῶσσά σου μὴ παρασύρεται
ἀπὸ τὰ δυστυχήματα.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φεῦ! ἔπρεπε

νὰ διακρίνουν καθαρῶς οἱ ἄνθρωποι
τὸν φίλον, εἰς τὸν νοῦν των ἐμβαθύνοντες
τίς εἶνε φίλος ἀληθὴς καὶ τίς οὐχί,
καὶ δύο φωνᾶς νὰ ἔχουν ὅλ' οἱ ἄνθρωποι
τὴν μίαν μὲν δικαίαν, τὴν ἑτέραν δὲ
καθῶς ἐτύχημ', ὥστε ἢ τὰ ἄδικα
διερμηνεύουσα, νὰ ἐξελέγχηται
ἐκ τῆς ἄλλης; καὶ δὲν θὰ ἠπατώμεθα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

'Αλλὰ βεβαίως φίλος κἄποιος πρὸς σε
μὲ ἔχει διαβλάσει. κ' ὑποφέρομεν
χωρὶς νὰ ἤμεθα διόλου αἴτιοι.
Τῇ ἀληθείᾳ ἐξεπλάγην, ἐπειδὴ
οἱ ἰδικοί σου λόγοι μὲ ἐκπλήττουσι
παράξενοι καθ' ὅλα καὶ παράλογοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φεῦ! ποῦ θὰ καταντήσῃ τ' ἀνθρώπου ὁ νοῦς,
ποῦ δὲ θὰ σταματήσῃ τὸ θάρρος του
κ' ἡ τόλμη. Ἐπειδὴ ἐὰν κατὰ ζωὴν
ἄνδρὸς ἐκάστου τὸ κακὸν πληθύνεται
ἀπὸ τοὺς πρώην δ' ὁ μεταγενέστερος
ἂν ἦνε πικρουργότερος, θ' ἀνγκασθοῦν
εἰς τὴν γῆν ταύτην νὰ προσθέσουν οἱ θεοὶ
γῆν ἄλλην, ἥτις τοὺς ἀδίκους καὶ κακοὺς

νὰ περιλάβῃ. Ἴδετε δὲ τοῦτον ὑμεῖς
ὄστις, ἂν καὶ υἱὸς μου εἴ'. ἐμόλυνε
τὴν κλίνην μου, φανερὰ δ' ἐξελέγχεται
ὑπὸ τῆς νεκρᾶς, ὅτι εἶνε κἄκιστος.

Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ ἀνοσιούργημα
κύτταξε τὸν πατέρα κατὰ πρόσωπον.

Λοιπὸν σὺ εἶσ' ὅστις συναναστρέφεται
μὲ τοὺς θεοὺς ὡς ἄνθρωπος ὑπέρτερος;
Σὺ εἶσαι σώφρων καὶ κακῶν ἀμίαντος;
'Εγὼ εἰς τὰ χονδρὰ σου δὲν θὰ ἰπίστευον
παραδεχόμενος, ὅτ' οἱ θεοὶ κακῶς
σκέπτονται. Τώρα ἔσο ὑπερίφανος,
καὶ μὲ τροφὴν δὲ, φυτικὴν τρεφόμενος
ἀπάτα, καὶ τὸν Ὀρφέα ἀκολουθῶν
ἐνθουσιάζου, τῶν γραμμάτων τῶν πολλῶν
θαυμάζων τοὺς καπνοὺς καὶ ἐκτιμῶν
ἀφοῦ δὲν συνελήφθης. Τοὺς τοιοῦτους δὲ
ἀνθρώπους ἐγὼ ὅλοι ν' ἀποφεύγωσιν
ὑψηλοφώνως παραγγέλω, ἐπειδὴ
σ' ἀποπλανῶσι μὲ λόγους σεμνοὺς, ἐνῶ
εἰς τὴν διάνοιαν τρέφουν σκοποὺς κακοὺς.
'Απέθανεν αὐτή. Ἀλλὰ ἐνόμισες,
πῶς τοῦτο θὰ σὲ σώσῃ; αὐτοῦ μάλιστα
ἶσα ἶσα συνελήφθης, ὦ κἄκιστε.
Διότι ποιοὶ ὄρκοι ἢ λόγ' ἠμπορεῖ
νὰ γίνουιν ἀπὸ τοῦτο τὸ γραμματίον
καλλίτεροι, ὥστε νὰ διαφύγῃς σὺ
τὴν κατηγορίαν; Πῶς σὲ μισεῖ αὐτή

θ' ἀντείπης, κ' ὅτ' εἰς τοὺς γνησίους φυσικὰ
ὁ νόθος εἶναι μισήτός; Λέγεις λοιπὸν
τῆς ζωῆς, ὅτι εἶνε ἔμπορος κακῶς
ἂν ἀπὸ τῆν πρὸς σέ ἔχθραν τῆς ἔχασε
τῆν ζωὴν τὸ πάντων ἀγαπητότερον.
Ἦ θέλεις εἶπει, ὅτι εἰς τοὺς ἀνδρας μὲν
δὲν ἐνυπάρχει ἡ μωρία, φύσει δὲ
ὅτι ὑπάρχ' εἰς τὰς γυναικας; Ξεύρω ἔγω
νέους διόλου, οἵτινες καλλίτερον
τῶν γυναικῶν δὲν στέκονται, τὸν ἔρῃσον
ὅταν διαταράξῃ ἡ Ἀφροδίτη νοῦν,
ἡ ἰδιότης δὲ τ' ἀνδρὸς τοὺς ὠρελεῖ.
Ἄλλὰ πρὸς τί ν' ἀνταλλάσσω λόγους πρὸς σέ
ἐνῶ ὑπάρχει παρῶν ἀληθέστατος
ὁ νεκρὸς μάρτυς; Φύγε ὅσον τάχιστα
ἀπὸ αὐτῆν ἐδῶ τῆν γῆν, κ' εἰς τὸ ἐξῆς
μήτε εἰς τῆν Θεόκτιστον τῶν Ἀθηνῶν
πόλιν νὰ μεταβῆς, μήτ' εἰς τὰ σύνορα
τῆς χώρας, ἣν ἐξουσιάζω, ἐπειδὴ
ἐάν πλῆθον ὑπὸ σοῦ ταῦτα νικηθῶ
θὰ εἶπη βέβαια Σίνης ὁ Ἰσθμιοσ,
ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἐρονευσα, ἀλλὰ
ὅτι ματαίως ἐπακινούμαι, οὐδ' αὐταὶ
αἱ Σκειρωνίδες πέτραι θὰ μὲ εἴπωσιν
αἱ τῆς θαλάσσης γείτονες εἰς τοὺς κακοὺς
πῶς εἶμαι τρομερός.

ΧΟΡΟΣ.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ 'πῶ

ὅτ' εἶνέ τις ἐκ τῶν ἀνθρώπων εὐτυχῆς,
ἐπειδὴ τῶρα δυστυχοῦσ' οἱ πρώτιστοι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πάτερ, ὁ μὲν θυμὸς σου κ' ἡ παρκαφορὰ
τῶν σκέψεών σου εἶνε τρομερά. Ἄλλὰ
τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸ παρέχον ἀφορμὴν
εἰς καλοὺς λόγους, ἂν τὸ ἀναπτύξῃ τις
διόλου δὲν εἶνε καλόν. Τὸ κατ' ἐμέ
νὰ ὁμιλήσω εἰς πολλοὺς ἀνίκανος
εἶμαι, εἰς ὀλίγους δὲ καὶ συνομιληκας
σοφώτερος. Καὶ τοῦτο σπουδαιότητα
ἔχει, διότι ὅσοι εἶν' ἀνίκανος
νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς τοὺς σοφοὺς, αὐτοὶ
εἰς τοὺς πολλοὺς εἶν' ἐπιτηδείοτεροι
νὰ ὁμιλῶσιν. Ἄλλὰ τὸ δυστύχημα
ὀποῦ μοῦ ἦλθε, μ' ἀναγκάζει τῆν σιγὴν
ν' ἀφήσω. Πρῶτον δὲ θ' ἀρχίω ἀπ' ἐκεῖ,
δι' ὅπερ κατὰ πρῶτον μὲ προσέβαλες,
νὰ μ' ἀφανίσῃς νομιζῶν πρὶν ἢ ἐγὼ
ἀντείπω. Βλέπεις τὸ φῶς τοῦτο καὶ τῆν γῆν;
Εἰς ταῦτα δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄνθρωπος,
ἂν καὶ σὺ τὸ ἀρνεῖσαι, σωφρονέστερος.
Διότι πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς σέβομαι,
φίλους δ' ἔχω ἐκείνους, ὅσοι ν' ἀδικοῦν
δὲν προσπαθοῦν, ἀλλ' οἵτινες ἐντρέπονται
καὶ νὰ συμβουλευθῶσιν εἰς ἄλλους τὸ κακόν.
Δὲν περιπαίζω, πάτερ, τοὺς συντρόφους μου
ἀλλ' εἶμαι ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς λείποντας

κ' εἰς τοὺς παρόντας φίλους· παρθένος δ' εἰς ἔν,
 δι' ὅπερ τώρα, ὅτι μὲ συνέλαβες,
 νομίζεις, ἐπειδὴ ἔχω τὸ σῶμά μου
 ἀπὸ γυναικᾶ ἕως σήμερον ἀγνόν.
 Τὴν πράξιν ταύτην δὲν γνωρίζω ἄλλως πως·
 ἢ βλέπων εἰς ζωγραφίαις κ' ἐξ ἀκοῆς.
 Ἄλλὰ καὶ ταῦτα νὰ κυτάξω πρόθυμος
 δὲν εἶμ', ἐπειδὴ ἔχω παρθένον ψυχὴν.
 Ἐν τούτοις ἴσως δὲν σὲ πείθει ἢ ἐμὴ
 ἀγνότης. Λοιπὸν πρέπει ν' ἀποδείξῃς πῶς
 διεφθάρην. Τί ἐκ τῶν δύο; ἔξοχον
 τὸ σῶμα ταύτης ἐκ πασῶν τῶν γυναικῶν
 ἐφαίνεται, ἢ συζευχθεὶς μὲ σύζυγον
 κληρονομίαν ἔχουσα, τὸν οἶκόν σου
 νὰ κατοικήσω ἤλπισα; Ἄνόητος
 λοιπὸν θὰ ἤμην καὶ πράφρων ἐντελῶς.
 Θὰ εἶπης, ὅτι τὸ νὰ βασιλεύῃ τις
 κ' εἰς τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς εἶνε εὐχάριστον;
 Ὅλως διόλου. ἔκτός ἂν εὐχαριστεῖ
 ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, ὧν διέφθειρε
 τὴν κρίσιν· ἐγὼ δὲ πρῶτος μὲν νὰ νικῶ
 εἰς τοὺς ἀγῶνας θέλω τοὺς Ἑλληνικοὺς,
 εἰς δὲ τὴν πόλιν δεύτερος ὧν πάντοτε
 νὰ εὐτυχῶ μὲ τοὺς ἀρίστους φίλους μου.
 Διότι οὕτω κ' ἐνεργείας στιχιδίον
 ὑπάρχει, κ' ἐξ αὐτοῦ ἀπὸν ὁ κίνδυνος
 περισσοτέρην δίδει εὐχαρίστησιν
 περὰ τὸ βασιλεύειν. Ἀκόμη δὲ ἔν

δὲν εἶπον, τὰ δὲ ἄλλα ἔχεις· ἐπειδὴ
 ἂν εἶχον μάρτυρα. ὅποιος εἶμ' ἐγὼ,
 καὶ ἂν τὸν ἑαυτὸν μου ὑπερήσπιζον
 ζώσης αὐτῆς. τὸν ἔνοχον θὰ ἔβλεπες
 ἐκ τῶν πραγμάτων κρίνων. Σοὶ ὀρκίζομαι
 εἰς τὸν ὄρκιον Δία καὶ τὸ ἔδαφος
 τῆς γῆς ποτὲ τὴν κλίνην σου δὲν ἤγγισα
 οὔτ' ἠθέλησα. οὔτ' ἐσυλλογίσθην ἄν.
 Νὰ ἀποθάνω δ' ἄδοξος ἀνώνομος
 κ' ἀποθανόντος μήτ' ἢ γῆ τὸ σῶμά μου
 μήτε ἢ θάλασσα νὰ δεχθῆ. ἂν ἐγὼ
 εἶμ' ἄνθρωπος κακός. Ἄν δ' αὕτη τὴν ζωὴν
 κατέστρεψέ τι φεβουμένη, ἀγνοῶ.
 Δὲν ἐπιτρέπετ' εἰς ἐμέ πλειότερον
 νὰ εἶπω. Μὴ οὕτω δὲ σώφρων πράγματι
 ἐφάνη σώφρων, ἐνῶ τούτο ἔχοντες
 ἡμεῖς δὲν τὸ μετεχειρίσθημεν καλῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Κατηγορίαν τὴν προσκαπτομένην σοὶ
 ἀπέκρουσες ἀρκούντως, ἀροῦ τοὺς θεοὺς
 ὠρκίσθης, ἀρεκτὸν ἵνα πιστεύσῃ τις

ΘΗΣΕΥΣ.

Λοιπὸν δὲν εἶνε μάχος καὶ γόης αὐτός,
 ὅστις πιστεύει μὲ ψευδῆ πραότητα
 νὰ μὲ νικήσῃ, ἀφοῦ μὲ ἤτμασε;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄλλὰ καὶ σὲ θαυμάζω, πάτερ, δι' αὐτά.
 Διότι ἂν σὺ μὲν ἦσο υἱός μου, καὶ

ἐγὼ πατήρ σου, δὲν θὰ σὲ ἐδίωκον
εἰς ξένην χώραν, ἀλλὰ θὰ σ' ἐφόνευον,
ἂν ἤθελες προσβάλλει τὴν γυναῖκά μου.

ΘΗΣΕΥΣ.

Πολὺ σωστά τὸ εἶπες. Ἀλλὰ οὕτω πως
δὲν θ' ἀποθάνης καθὼς σὺ δι' ἑαυτὸν
τὸν νόμον τοῦτον ἔκαμες ὁ ἴδιος.
Διότι θάνατος ταχὺς εἰς ἄνθρωπον
δυστυχ' εἶνε γλυκύτερος. Ἀλλὰ φυγὰς
ἐκ τῆς πατρίδος σου περιπλανώμενος
εἰς ξένην χώραν νὰ περνᾷς ζωὴν κακὴν
εἰς κακὸν ἄνδρα τέτοι' ἀξίζ' ἀνταμοιβή.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τί κάμνεις; δὲν θὰ περιμείνης τὸν καιρὸν
ὅστις θὰ δείξῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ
ἐκ τῆς γῆς μ' ἐξορίζεις;

ΘΗΣΕΥΣ.

Πέραν μάλιστα
τοῦ Πόντου καὶ τῶν συνόρων τ' Ἀτλαντικοῦ
ἂν ἐμποροῦσα, τόσον σὲ ἐχθ. εἶσομαι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς τοὺς ὅρκους ποσῶς
ἢ τὰς ἐνδείξεις μου, ἢ τὴν τῶν μάντεων
γνώμην θὰ μ' ἐξορίσῃς ὅλως ἄκριτον;

ΘΗΣΕΥΣ.

Τὸ γράμμ' αὐτὸ ἀρκούντως σὲ κατηγορεῖ,
χωρὶς νὰ ἐπιδέχῃται τῶν μάντεων

τὴν γνώμην. Ὅσα δ' ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς
πτηνὰ πετώσ' ὑγιεῖν λέγω ν' ἄχωσιν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Θεέ μου! διὰ τί λοιπὸν νὰ σιωπῶ
ἐνῶ ἀπὸ σᾶς τοὺς ὑποίους σέβουμαι
χάνομ'. Ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ πείσω βέβαια
ὅσους πρέπει νὰ πείσω, μάτην δ' ἤθελον
τοὺς ὅρκους ἀθετήσας, ὅσους ἔκαμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἀλλοίμονον! πόσον σοῦ ἡ προσποιητὴ
ἀρετὴ μὲ σκοτάνει! Ἐκ τῆς πατρικῆς
γῆς δὲν θ' ἀναχωρήσῃς ὅσον τάχιστα;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Λοιπὸν ποῦ νὰ ὑπάγ' ὁ δυστυχῆς, ἀφοῦ
διώκομ' ἐπ' αὐτῷ κατηγορούμενος;
εἰς τίνος ξένου τὴν οἰκίαν νὰ ἐμβῶ;

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὅστις εὐχαριστεῖται τοὺς διαφθορεῖς
τῶν γυναικῶν νὰ προσκαλῇ, καὶ τοὺς κακῶν
προξένους.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

αἱ! Σπυράσσει τὴν καρδίαν μου
αὐτὸ καὶ δάκρυα μοὶ προξενεῖ ἐάν
νομίζητε, τῶνόντι ὅτ' εἶμαι κακός.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἐπρεπε νὰ στενάζῃς καὶ νὰ σκέπτησαι
διὰ τὸ μέλλον τότε, ὅτ' ἐτόλμησες
νὰ ἀτιμάσῃς τοῦ πατρὸς τὴν σύζυγον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ τοῖχοι! ὀμιλήσατε καὶ εἶπατε
ὡς μάρτυρες, ἔν εἶμαι κακὸς ἀνὴρ.

ΘΗΣΙΕΥΣ.

Εἰς τοὺς ἀρώνους καταφύγεις μάρτυρας,
ἀλλ' οὗτοι σιωπῶντες σέ λέγουν κακόν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄν ἠμποροῦσ' ἀπέναντί μου νά σταθῶ,
καὶ ν' ἀτενίσω ἑμαυτόν, καὶ δάκρυα
νά χύσω, δι' ὅσα κακὰ ὑφίσταμαι.

ΘΗΣΙΕΥΣ

Βέβαια ἠμελέτησες πλειότερον
τὸν ἑαυτόν σου νά τιμῆς, ἢ δικαίαν
πρὸς τὸν πατέρα νά πραττῆς ὁ ἴδιος.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ μητὲρ δυστυχίης! ἀπὸ τοὺς φίλους μου
νόθος εἶθε κνεῖς νά μὴ ἦνε ποτέ!

ΘΗΣΙΕΥΣ.

ὦ ὑπηρέται δὲν θά τον διώξητε;
δὲν ἀκούετε, τοῦτον, ὅτι πρὸ πολλοῦ
νά φύγη, διατάσσω ἐκ τῆς γῆς αὐτῆς;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄλλὰ θά κλαύσῃ, ὅστις ἐξ αὐτῶν ἐμέ
θέλει ἐγγίσει. Σὺ δ' ὁ ἴδιος εἰάν
ἔχῃς καρδίαν, διώκέ μ' ἀπὸ τῆν γῆν.

ΘΗΣΙΕΥΣ.

Θά σέ διώξω, εἰάν εἰς τοὺς λόγους μου

δὲν πεισθῆς, ἐπειδὴ διὰ τὴν σὴν φυγὴν
ποσῶς δὲν συγκινοῦμαι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Καθὼς φαίνεται

ἀπεφασίσθη πλέον! Δυστυχίης ἐγώ.
Ἡξεύρω μὲν τί τρέχει, ἀλλὰ ἀγνώσκω
πῶς νά τὸ εἶπ'. ὦ κόρη τῆς Λητοῦς, ἐμοὶ
ἐκ τῶν θεῶν φιλότατη, ἦτις μετ' ἐμοῦ
συνέζης καὶ συνεκηνύγεις, τὰς κλεινάς
θά φύγωμεν Ἀθήνας. Χαίρετε λοιπὸν
τοῦ Ἐρεχθέως γῆ καὶ πόλις, πεδιάς
Τροιζηνία, πόσα παρέχει θέλγητρα!
πολλὰ νά ζῆ εἰς νέος. Χαίρε, ἐπειδὴ
τὸ τελευταῖον βλέπων σε σοὶ προσφωνῶ
Νέοι τῆς γῆς αὐτῆς καὶ συνομιληκῆς
χαιρετήσατε, καὶ συνοδεύσατ' ἐμέ
ἐκτὸς τῆς γῆς, διότ' ἄλλον ἄνδρα ποτε
δὲν θά ἰδῆτε σωφρονέστερον, ἂν καὶ
ὁ πατήρ μου δὲν παραδέχεται αὐτά.

ΧΟΡΟΣ.

Ναὶ μὲν, ὅταν συλλογισθῶ, τί πρόνοιαν λαμβάνει
ὁ θεός, πᾶσα λύπη μου εὐθύς τότε ἐκλείπει.

Πλήν ἄμα δι' αὐτὸ πεισθῶ, ἢ πίστις μου μ' ἀφίνει,
εἰς τῶν ἀνθρώπων ἂν τὴν τύχην τ' ὄμμα ἀποβλέψῃ

Καὶ τὰς πράξεις. Τὸ ἐν δὲ διαδέχεται τὸ ἄλλο,
τῶν δὲ ἀνθρώπων ἡ ζωὴ περᾶ πλήρης σφαλμάτων·
εἶθ' εὐχρηθεῖσιν, παρὰ τοῦ θεοῦ ταῦτα νά λάβω

πλουτον, καρδιάν δ' ἀπρόσβλητον ὑπὸ τῶν παθημάτων.
 Ἡ φήμη μου δ' εἶθε νὰ ἦν οὔτε πολὺ μεγάλη [των].
 οὔτε δὲ πάλιν ἄσημος. Μεταβάλλουσα ὁμῶς
 μ' εὐκλείαν τὰ ἦθη μου, ὡς ὁ καιρὸς τὸ θέλει,
 ζῶην νὰ ζήσω εὐτυχῆ. Διότι φεῦ! οὐδὲ ὧς
 Τὸν νοῦν μου ἔχω ἤσυχον, βλέπω δὲ παρ' ἐλπίδα
 τὰ πράγματα νὰ γίνωνται, τὸν φωτεινὸν ἀστέρα
 τῶν Ἑλληνίδων Ἀθηνῶν ἀφοῦ μακρὰν ἔς τὰ ξένα
 νὰ διωχθῆ εἶδομεν ἀπ' ὠργισμένον πατέρα.
 Τοῦ τῆς πατρίδος μου αἰγιαλοῦ ἄμμος καὶ δάσος
 τοῦ βουνοῦ, ὅπου μὲ σκυλιὰ ταχύποδα ἀνέβη
 διώκων μὲ τὴν Ἀρτεμιν ζῶ' ἄγρια, οὐδὲ ὧς
 θ' ἀναβῆ πλέον ὄχημα, ζεῦχος ὕπερ θὰ σύρη
 Ἑνετικῶν ἵππων, ἡνιοχῶν γεγυμνασμένους
 ἑππους εἰς τὸ περὶ τὴν Λίμνην στάδιον. Ἡ δὲ Μοῦσα,
 ἥτις ἦν ὑπὸ τὰς χορδὰς ἄπνος, εἰς τοὺς οἴκους
 τοῦ πατρὸς θέλει παύσει. Καὶ πᾶσα δὲ μοναξία
 τῆς κόρης τῆς Λητοῦς εἰς τὴν γλοερὰν πεδιάδα
 χωρὶς στεράνους θέλει μείνει, τῶν δὲ νεανίδων
 ἡ περὶ γάμου συνερῶ ἐπὶ τῇ ἐξορίᾳ
 σοῦ πλέον ἔλειψεν. Ἐγὼ δ' ἀνυπόρορον βίον
 θέλω περάσει κλαίουσα διὰ τὸ ἰδικόν σου
 δυστύχημα. ὦ δυστυχὴς μήτηρ! Οἴμοι, ματαίως
 ἐγέννησες! Μὲ τοὺς θεοὺς μανίζω. ὦ τοῦ γάμου
 χάριτες ἔφοροι πρὸς τί τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος
 Καὶ τῆς οἰκίας του διώκετε ἐκείνον, ὅστις
 κακὸν ἀμάρτημα δὲν ἔπραξε; Τὸν ὑπρέτην
 τοῦ Ἰππολύτου βλέπω πλὴν ἐκείνον, ἐδῶ ὅστις

ἔρχεται τρέχων σκυθρωπὸς πρὸς τὴν οἰκίαν ταύτην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ποῦ ἤμπορῶ νὰ εὔρω, γυναῖκες, αὐτῆς
 τῆς γῆς τὸν βασιλέα; ἂν γνωρίζετε
 εἰπέτε μήπως εἰς αὐτὸν τὸν οἶκόν του;

ΧΟΡΟΣ.

Ὁ ἴδιος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ οἴκου του.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Θησεῦ, σοὶ φέρω νέον λύπης πρόξενον
 εἰς σέ καὶ τοὺς πολίτας τοὺς τῶν Ἀθηνῶν
 οἰκοῦντας πόλιν καὶ τὴν Τροιζηνίαν γῆν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί τρέχει; μήπως νέον τι δυστύχημα
 τὰς δύο γείτονας πόλεις κατέλαβες;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Διὰ νὰ εἶπω ἐν συντόμῳ, ὁ Ἰππόλυτος
 δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὅμως βλέπει τὸ φῶς
 τοῦ Ἡλίου δι' ὀλίγας μόνον στιγμὰς.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἀπὸ τί; μήπως τὸν ἐχθρεύετο κανεὶς
 οὐ τὴν γυναῖκα παρεβίασε καθῶς
 τὴν τοῦ πατρὸς του;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὸν κατέστρεψεν αὐτὸ
 τὸ ὄχημά του κ' αἱ κατάραι σου, ἃς σὺ
 διὰ τὸν παῖδά σου πρὸς τὸν πατέρα σου
 τὸν βασιλέα τῆς θαλάσσης ἔκαμες.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ θεός καὶ Πόσειδον, λοιπὸν ἀληθῶς
ἦσο πατήρ μου, ἀφοῦ μοῦ ἐπήκούσες
τάς παρακλήσεις. Πῶς λοιπὸν ἐχάθ', εἶπέ.
Μέ ποῖον τρόπον τῆς δίκης ὁ πέλεκυς
τὸν ἐτιμώρησ' ἐμέ καταισχύναντα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἡμεῖς μὲν μέ τὸ ζῦστρον ἐκτενίζομεν
εἰς τὸ παράλιον τοὺς ἵππους κλαίοντες,
διότι ἦλθεν ἄγγελός τις λέγων μας,
ὅτι δὲν θά πατήσῃ τὸ ποδάρι του
εἰς τὴν γῆν ταύτην πλέον ὁ Ἰππόλυτος,
ἐξορισθεὶς ἀπὸ σέ. Ἦλθε δ' ἔπειτα
εἰς τὸ παράλιον κλαίων κ' ὁ ἴδιος
καθῶς καὶ ἡμεῖς. Ὅπισθεν του δ' ἄπειροι
τὸν ἠκολούθουν φίλοι συνομήλικες.
Ἀφήσας δὲ ἀργότερα τὰ κλαύματτα,
εἶπε, πρὸς τί οὕτω νὰ ἀπελπίζωμι;
εἰς τοῦ πατρὸς τοὺς λόγους πρέπει νὰ πεισθῶ.
Τοὺς ἵππους ὑπηρετῆται προσαρμόσατε
εἰς τ' ὄχημα, διότι πλέον δι' ἐμέ
ἡ πόλις αὕτη δὲν ὑπάρχει. Ἐκτοτε
καθίνας ἐβιάζετο, καὶ τάχιον
παρ' ὅσον νὰ τὸ πῆ τις ἐτοιμάσασμεν
τοὺς ἵππους του πλησίον του· ἐκεῖνος δὲ
ἀρπάζει τὰς ἡνίκας μὲ τὰς χειράς του
τοῦ ἡνιόχου τὴν θέσιν καταλαβῶν.
Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὸν θεὸν τὰς χειράς του

εἶπεν ἐκτείνας «νὰ μὴν εἶμαι πλέον, Ζεῦ,
ἂν εἶμαι ἄνθρωπος κακός, καὶ ὁ πατήρ,
εἴτε νεκρὸς θά εἶμαι εἴτε ζωντανός
νὰ καταλάβῃ, ὅτι μὲ ἠτίμασε.
Συγχρόνως δ' εἰς τὰς χειράς του τὴν μάστιγα
λαβῶν, ἐβίαζε τοὺς ἵππους· ἡμεῖς δὲ
οἱ ὑπηρετῆται πλησίον τῶν χαλιῶν
βαδίζοντες ἔνθεν κ' ἔνθεν εἰς τ' ὄχημα
ἠκολουθοῦμεν τὸν Δεσπότην εἰς τὴν τοῦ
Ἄργου καὶ Ἐπιδαύρου εὐθείαν ὁδόν.
Ἀφοῦ δ' εἰσῆλθομεν εἰς χώραν ἔρημον
εἶν' ἔν παράλιον πέραν τῆς γῆς αὐτῆς
κεῖμενον πρὸς τὸν κόλπον τὸν Σαρωνικόν,
ὅποθεν τις ἤχῳ, ὡς τοῦ Διὸς Βροντῆ,
ὑπόγειος μεγαλὴν ἄρρησε βοήν
τρομερὰν εἰς τὰ ὄψα, τὰ δὲ ἄλογα
τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ αὐτία ἔστησαν
ὀρθὰ πρὸς τ' ἄνω. Ἡμεῖς δ' ἐφοβήθημεν
πολὺ, πόθεν νὰ ἦτο τάχα ἡ βοή.
Εἰς δὲ τὸ κυματόπληκτον παράλιον
μέγιστον κύμα εἶδομεν κατατάξαντες,
τὸ ὅποιον ὑψοῦτο μέχρι οὐρανοῦ,
εἰς τρόπον ὥστε μοὶ ἦτο ἀδύνατον
νὰ ἴδω τὸ παράλιον τοῦ Σαίρωνος,
ἐκρύφθη δ' ὁ Ἰσθμὸς καὶ τοῦ Ἀσκληπιῦ
ὁ βράχος. Ἀφοῦ δ' ἐξωγκώθη ἔπειτα
κ' ἀπὸ θαλάσσιον ἀέρ' ἀφρόν πολὺν
πέριξ ἐξέρασε, πρὸς τὸ παράλιον

προύχώρησεν, ὅπου τὸ μ' ἵππους τέσσαρας
 ἦν ὄχημα. Μὲ τὴν ταραχὴν δὲ αὐτὴν
 καὶ τὴν τρικυμίαν τὸ κῦμ' ἐξέβαλε
 ταῦρον, ἐν τέρας ἄγριον, οὐ αἰ κραυγαὶ
 αἰ τρομεραὶ ἀντήχουν εἰς ὅλην τὴν γῆν,
 εἰς δὲ τοὺς βλέποντας ἐφαίνετο ἀνώτερον
 ἀπὸ πᾶν ἄλλο θέαμα, φόβος δ' εὐθύς
 τοὺς ἵππους πιάνει μέγας. Κ' ὁ μὲν κύριος
 εἰς τὰς τῶν ἵππων συνηθείας ἐντριβῆς
 ὑπὲρ τὸ δέον, τὰς ἡνίας ἤρπασε
 μὲ τὰς χεῖρας, καὶ σύρει καθὼς ἄνθρωπος
 τὴν κώπην ναύτης, κρεμάσας τὸ σῶμά του
 ἐκ τῶν λωρίων πρὸς τὰ ὀπισθεν. Ἄλλὰ
 τοὺς ἐκ σιδήρου χαλινούς διαγκάσσαντες
 οἱ ἵπποι παραφέρουσι τὸ ὄχημα
 μὲ βίαν, χωρὶς νὰ τοὺς μέλλῃ ἐντελῶς
 ἢ δι' ἐκείνον, ὅστις τοὺς διηύθυνε
 ἢ διὰ τὰς ἡνίας καὶ τὸ ὄχημα.
 Καὶ ἂν μὲν τὰς ἡνίας εἰς τὰς χεῖράς του
 κρατῶν, εἰς τὰ ἐπίπεδα μέρη τῆς γῆς
 διηύθουν' εἰς τὸν δρόμον των, ἐφαίνετο
 ἐμπρὸς ὁ ταῦρος, ὡστ' ἀφηνιάζοντες
 οἱ ἵπποι ἐκ τοῦ φόβου των ἐγύριζον
 ὀπίσω. Μανιώδεις δ' ἂν ἐφέροντο
 κκτὰ πετρῶν, ἐκ τοῦ πλησίον ἐν σιγῇ
 τ' ὄχημα ἠκολούθ', εἰς βράχους μέχρῃς οὐ
 ὁ τροχὸς τοῦ ὀχήματος προσέκρουσε
 καὶ ἀνεποδογύρισε. Τὰ πάντα δὲ

ἔγιναν φύρδην μίγδην, καὶ αἰ σύριγγες
 τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης καὶ οἱ ἄξονες
 καὶ τὰ καφία ἀνεποδογύρισαν.
 Ἐκείνος δὲ ὁ δυστυχῆς περιπλεχθεὶς
 εἰς τὰς ἡνίας, μὲ δεσμὸν κόμβων πολλῶν
 δεθεὶς ἐσύρετο, καὶ εἰς τοὺς βράχους μὲν
 ἢ κεφαλὴ ἐκτύπα, κ' ἐξέσχιζοντο
 τὰ κρέχτά του, τρομερὰ δὲ λόγια
 ἐφώναζε. Σταθῆτε εἰς τὴν φάτνην μου
 τραφέντα, ἄλογα, μὴ μὲ φονεύσητε·
 ὦ τοῦ πατρὸς κατάρρα ἀπαίσια! Τίς
 ἐπιθυμεῖ νὰ σώσῃ ἄνδρα ἄριστον;
 πολλοὶ δὲ τρέξαντες, ἵνα τὸν σώσωμεν
 ἐμείναμεν ὀπίσω. Καὶ ἐκείνος μὲν
 λυθεὶς, μὲ ποῖον τρόπον ἐγὼ ἀγνοῶ,
 ἐκ τῶν δεσμῶν κατέπεσεν ἀκόμη ζῶν
 ὀλίγην ὥραν, τ' ἄλογα δὲ καθὼς καὶ
 ὁ ταῦρος ὁ ἀπαίσιος ἐκρύφθησαν
 δὲν ἔξέρω εἰς τί μέρος τῆς πετρώδους γῆς.
 Ἐγὼ μὲν δούλος εἶμαι τῆς οἰκίας σου
 τῇ ἀληθείᾳ, βασιλεῦ, ἀλλὰ ποτε
 δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ πεισθῶ, ὅτι κακὸς
 εἶν' ὁ υἱός σου, οὐδὲ ἂν τῶν γυναικῶν
 τὸ γένος ὅλον ἤθελε νὰ κρεμασθῇ,
 καὶ ἂν τις ἀπὸ γράμματα ἐγέμιζε
 τὸ ἐκ πευκῶν τῆς Ἰδῆς δάσος, ἐπειδὴ
 γνωρίζ' ὅτ' εἶνε καλὸς ὁ Ἴππολύτος.

ΧΟΡΟΣ.

Οϊαί· ἰδοὺ δυστύχημα νεώτερον
τετελεσμένον. Οὐδέ εἶνε δυνατὸν
ἀπὸ τὴν εἰμαρμένην νά γλυτώσωμεν
καὶ τὴν ἀνάγκην.

ΘΗΣΕΥΣ.

Μισῶν μὲν τὸν ἄνθρωπον,
ὅστις ὑπέστη ταῦτα, μὲ τοὺς λόγους σου
αὐτοὺς ἠύχαριστήθην. Πλὴν καὶ τοὺς θεοὺς
κ' ἐκείνον καὶ υἱὸν ἐμοῦ σεβόμενος
οὔτε λυποῦμαι, οὔτε χιρίω δι' αὐτὴν
τὴν δυστυχίαν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Λοιπὸν πρέπει ἐδῶ
νά τὸν φέρωμεν ἢ τί νά τὸν κάμωμεν
τὸν ἄθλιον καὶ νά σ' εὐχριστήσωμεν;
Σκέψου. Ἄν δὲ μὲ ἀκούσης, δὲν θά φνηγῆς
ὡμὸς πρὸς τὸν υἱὸν σου, ὅστις δυστυχεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἐνταῦθα φέρετέ τον, μὲ τὰ μάτια μου
ἐκείνον, ὅστις μοῦ ἠρνήθη νά ἰδῶ
τὴν σύζυγόν μου, ὅτι δὲν ἐβίασεν,
ἵνα τὸν ἐξελέγξω μὲ τοὺς λόγους μου
καὶ μὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην τῶν θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγεις καὶ φέρεις σὺ Ἀφροδίτη
καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν
τὸν νοῦν τὸν ἀκλόνητον.

Μὲ σὲ δ' ὁ Ἔρως, παρ' ᾧ ποικίλη
πτερύγων χρωπὶς τῶν καρδιῶν
μὲ πτερόν ταχύτατον
γίνεται κύριος. Καὶ εἰς τὴν γῆν
καὶ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἄλμυρὰν
τὴν θορυβώδη αὐτὸς πετᾷ.
Θέλγει δ' ὁ ἔρω; πᾶσιν ψυχὴν
τῶν ζώων ὅσα εἰς τὴν ξηρὰν
τρέφονται εἴτε εἰς τὰ βουνὰ
ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, πλὴν ἀκόμη
καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἐπὶ δ' αὐτῶν
ὦ Ἀφροδίτη ἐξασκεῖς μόνη
κράτος τῶνόντι βασιλικόν.

ARTEMIS.

Σὲ δικτάσω τὸν τοῦ Αἰγέως
τὸν εὐπκτρίδην υἱὸν ν' ἀκούσης
ἐμέ. Ἐγὼ δὲ ἡ Ἄρτεμις
τῆς Λητοῦς κόρη σὲ ὀμιλῶ.
Θησεῦ τί χαιρεις οὐχὶ δικαίως
εὐχθηεις ἵνα ἐξαφηνίσης
τὸ τέκνον, πεισθεις φεῦ! εἰς ἐκείνης
τοὺς λόγους, ἦτις λείπ' ἀπ' ἐδῶ.
Ἐλαβες δὲ σὺ τιμωρίαν τρομεράν.
Πῶς εἰς τὰ τάρταρα τῆς γῆς τὸ σῶμά σου
δὲν κρύπτεις ἐντραπεῖς ἢ καὶ μεταβαλὼν
τὸν ἑαυτὸν σου εἰς πτηνόν, εἰς τὰ ψηλὰ
δὲν πετᾷς τούτου τοῦ μιάσματος μακρὰν;
Ἐπειδὴ πλέον μεταξὺ δὲν δύνασαι

τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν νὰ καταριθμηθῆς.
 Θησεῦ, τὴν θέσιν τῶν δυστυχημάτων σου
 ἄκουε. Ἄν καὶ δὲν σὲ ὠρελῶ ποσῶς
 μᾶλλον δὲ σὲ λυπῶ. Ἀλλὰ ἐπίτηδες
 πρὸς τοῦτο ἦλθον καὶ τὴν ἀθωότητά
 τοῦ σοῦ υἱοῦ νὰ ἀποδείξω, εὐκλεῆς
 ἐν ἀποθάνῃ, καὶ τῆς γυναικὸς σου δὲ
 τὸν οἶστρον ἢ κἄπως τὴν γενναϊότητα.
 Διότι κεντηθεῖσα ἀπὸ τὸ κεντρὶ
 τῆς θεᾶς, ἥτις εἶνε ἡ πλέον ἐχθρά
 εἰς ἡμᾶς μὲ τὴν παρθενίαν αἰτίνας
 εὐχαριστούμεθα, ἠγάπησε τὸν σὸν
 υἱόν. Τὴν Ἀφροδίτην δὲ μὲ τὸν ὀρθὸν
 λόγον ζητοῦσα νὰ νικήσῃ, ἄκουσα
 ἐχάθη μὲ τὰς προσπαθείας τῆς τροφοῦ
 ἥτις εἰς τὸν υἱόν σου τὴν ἀσθένειαν
 ὀρκίζουσ' ἀναγγέλει. Ὁ δὲ δίκαιος
 ὦν, δὲν ἐπέσθη εἰς τοὺς λόγους τῆς, οὐδὲ
 ὑπὸ σοῦ τιμωρούμενος ἠθέτησε
 τῶν ὄρκων του τὴν πίστιν, καθὸ εὐσεβῆς.
 Αὐτὴ δὲ φοβουμένη μὴ ἐξελεχθῆ,
 ψευδὲς ἔγραψε γράμμα, καὶ κατέστρεψε
 μὲ δόλους τὸν υἱόν σου, πλὴν σὲ ἔπεισε

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἄλλοίμονον.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Σ' ἐγγίζουσιν οἱ λόγοι μου
 Θησεῦ; πλὴν ἔσο ἤσυχος· ἀκούσας δὲ

πλειότερον θ' ἀναστενάξῃς ἔς τὸ ἐξῆς.
 Ἡξέυρεις ὅτι ἀπὸ τὸν πατέρα σου
 ἔχεις κατάρως τρεῖς βεβαίως· ἐξ αὐτῶν
 τὴν μίαν ἔδοσες εἰς τὸν υἱόν σ', ἐνῶ
 εἷς τινα, κάκιστε, ἠδύνασο ἐχθρόν
 νὰ δώσῃς, ὁ πατήρ σου δ' ὁ θαλάσσιος
 καλῶς σκεπτόμενος τόσον σοὶ ἔδοσεν,
 ἀφοῦ σοὶ ὑπεσχέθη, ὅσον ἔπρεπε·
 σὺ δὲ καὶ εἰς ἐκείνον, κ' εἰς ἐμὲ κακὸς
 φαίνεσαι, ὅστις οὔτε τὴν τῶν μάντεων
 γνώμην, οὔτ' ἔνδειξιν τῶν ἐπερίμενες,
 οὐδὲ ἐξήτασες, οὔτε πολὺν καιρὸν
 ἄφρασες νὰ σκεπθῆς πλὴν τὴν κατάρων σου
 ταχύτερον, παρ' ὅσον ἔπρεπε, ἔδοσες
 εἰς τὸν υἱόν σου καὶ ἐφόνευσες αὐτόν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Αἶ! ἄς χαθῶ θεά!

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἐκαμες πράγματα
 τρομερὰ πλὴν καὶ τούτων εἶνε δυνατόν
 νὰ ἐπιτύχῃς τὴν συγχώρησιν. Αὐτὰ
 ἢ Ἀφροδίτη ἤθελε νὰ γίνωσιν,
 ἵνα κορέσῃ τὸν θυμὸν τῆς. Οὗτος δὲ
 ὁ νόμος ἰσχύει παρὰ θεοῖς. Κανεῖς
 εἰς τὰς θελήσεις δὲν ζητεῖ ν' ἀντισταθῆ
 ἐκείνον, ὅστις ἀπαιτεῖ, πλὴν πάντοτε
 παραδεχόμεθα· διότι γινώριζε
 καλὰ, εἰς τόσῃν δὲν θὰ κατήντων ἐγώ

ποτ' ἔντροπήν, ὥστε ν' ἀφήσω ὁ ἀνὴρ
 νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἀγαπητότερος
 ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐμέ, εἴαν
 δὲν ἐφοβούμην Δία τὸν πατέρα μου·
 τὴν δ' ἀμαρτίαν σου πρῶτον μὲν συγχωρεῖ
 ἢ ἄγνοιά σου· ἔπειτα δὲ ἡ γυνὴ
 ἀποθανοῦσα τὴν ἀντιπαράθεσιν
 κατέστρεψε τῶν δικαιολογήσεων,
 ἥτις νὰ πείσῃ τὸν νοῦν σου ἠδύνατο·
 πρὸ πάντων μὲν εἰς σέ τὰ δυστυχήματα
 ταῦτα ἐπέπεσον, λύπη δὲ κ' εἰς ἐμέ.
 Διότι ἀποθνήσκοντας τοὺς εὐσεβεῖς
 οἱ θεοί, ὅταν βλέπωσι, δὲν χαίρουσιν·
 ἀλλ' ὅμως τοὺς κακοὺς μετὰ τῶν τέκνων των
 καὶ μετὰ τῶν οἰκῶν των καταστρέφομεν

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλὰ ἰδοὺ τὸν δυστυχῆ
 ἔρχετ' ὁ ἴδιος ἐδῶ
 ἢ κεφαλὴ του ἢ ξανθὴ
 καὶ τὸ κορμί τὸ νεαρὸ
 εἶνε κατεστραμένα·
 ὦ οἰκογένει' ἀτυχῆς!
 τί δυστυχήματα διπλᾶ
 φεῦ! εἰς τὰ μέγαρα αὐτὰ
 ἐπηκολούθησαν εὐθύς
 ἀπ' τὸν θεὸν σταλμένα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Αἴ! Αἴ! ὁ δυστυχῆς! ἀπὸ αἰτήματα

ἄδικα κατεστράφη ἀδίκου πατρός!
 οἱ πόνοι ἀναβάνουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν,
 ὁ δὲ ἐγκέφαλος κατασπαράσσεται.
 Αἴ, στάσου· τὸ ἐξηντημένον σῶμά μου
 νὰ ἀναπύσω. Ὅχι μ' ἀποτρόπαιον
 καὶ ἵπποι, οὗς ὁ ἴδιος ἀνέθρεψεν
 μὲ διεφθείρατε καὶ μ' ἐφονεύσατε·
 φεῦ! πρὸς θεοῦ! ὦ ὑπηρέται, ἦσυχά
 τὸ σῶμα τὸ ἐξηλωμένον πιάνετε
 μὲ τὰς χεῖράς σας· ποῖος στέκεται δεξιὰ
 εἰς τὰ πλευρά; μὲ προσοχὴν σηκώνετε
 καὶ ἀρμολίως σύρετε τὸν δυστυχῆ
 κητηραμένον δ' ἀπὸ πλάνην τοῦ πατρός.
 Ζεῦ! βλέπεις ταῦτα; Ἰδοὺ ὁ θεοσεβῆς
 καὶ σεμνὸς ἐγὼ, ὃς ὑπερηκόντισα
 κατὰ τὴν σωφροσύνην πάντας, τὴν ζωὴν
 χάνων, βαδίζω εἰς βέβαιον θάνατον·
 ματαίως δ' ἐκοπίασα τὴν ἀρετὴν
 πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐσχισκῶν· καὶ τώρα, φεῦ!
 ὁ πόνος μ' ἔρχεται. ὁ πόνος. ἄρετε
 τὸν δυστυχῆ ἐμέ. Κ' εἶθε ὁ θάνατος
 νὰ ἔλθῃ λυτρωτὴς μου· τὸν κηκόμοιρον
 φονεύσατέ με· κοπτερόν μαχαίριον
 ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω, τὴν ζωὴν μου δὲ
 εἰς δύο νὰ χωρίσω, καὶ τέρμα 'ς αὐτὴν
 νὰ θέσω· τοῦ πατρός μου ἀποτρόπαιος
 κατάρτα καὶ τῶν συγγενῶν μου, οἵτινες
 ἐμολύνθησαν μ' αἷμα καὶ τῶν πηλαίων

προγόνων μου, νῦν τελειοῦται τὸ κακόν,
οὐδὲ ἀργοπορεῖ, ἀλλ' ἐναντίον μου
ἐπέρχεται, πλὴν διατί; ὅστις ποσῶς
αὐτῶν δὲν εἶμαι αἰτία τῶν δυστυχιῶν;
αἶ! πῶς νὰ ἀπαλλάξω πῶς τὸν βίον μου
ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο τὸ ἀνήκουστον;
νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ εἶθ' ὁ θάνατος
εἰς τὰ βασίλεια τοῦ ἄδου τὸν κηκόμοιρον.

ARTEMIS.

Ἦ δυστυχής! εἰς ποῖα δυστυχήματα
περιῆλθες! τῆς δ' εὐγενοῦς καρδίας σου
ἐγίνες θῦμα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἦ πνεῦμα θεῖον! ἂν καὶ
εἶμαι εἰς κακὴν θέσιν, σὲ ἐνόησα
καὶ τὸ σῶμά μου ἀνεκουρίσθη εἰς αὐτοὺς
τοὺς τόπους ἢ θεὰ εὐρίσκειτ' Ἄρτεμις.

ARTEMIS.

Ἦ δυστυχής! ὑπάρχει ἡ φιλτάτη σοι
ἐκ τῶν θεῶν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Μὲ βλέπεις πῶς ὁ ἄθλιος
δέσποινα, εἶμαι;

ARTEMIS.

Βλέπω· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
νὰ χύσω πλὴν δὲν συγχωρεῖται δάκρυα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Δὲν ἔχεις ὑπερέτην οὔτε κυνηγόν

ARTEMIS.

βεβαίως ὄχι· ἀλλ' ἂν καὶ ἀγαπητὸς
εἰς ἐμὲ ὅμως χάνεσαι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τῶν ἵππων σου
δὲν εἶν' ὁ φύλαξ καὶ τῶν ἀγαλμάτων σου.

ARTEMIS.

Ἡ Κύπρις ἢ πανοῦργος τὰ κατώρθωσε.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἐννοῶ ποῖα μὲ κατέστρεψε θεά.

ARTEMIS.

Παραπονέθ', ἐπειδὴ δὲν προσέφερες
αὐτῇ τιμὴν καὶ μὲ τὴν σωφροσύνην σου
δυσηρεστήθη.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τρεῖς ἡμᾶς κατέστρεψε
μία καθὼς ἐννοῶ·

ARTEMIS.

τὸν πατέρα σου
καὶ σὲ καὶ τρίτην τοῦ πατρὸς τὴν σύζυγον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Λυποῦμ' ἐπίσης καὶ διὰ τὰς τοῦ πατρὸς
δυστυχίας.

ARTEMIS.

Τὸν ἠπάτησαν τῆς θεᾶς
τὰ μηχανήματα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἦ πάτερ δυστυχῆ

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἐχάθην, τέκνον, οὐδὲ ἔχει δι' ἐμέ
θέλγητρον πλέον ἢ ζωή.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Λυποῦμαι σέ
ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν μου περισσότερον.

ΘΗΣΕΥΣ.

Εἴθε νὰ ἦμην τέκνον νεκρὸς ἀντὶ σοῦ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τοῦ πατρὸς Ποσειδῶνος ὦ δῶρα πικρά.

ΘΗΣΕΥΣ.

Εἴθε νὰ μὴ ἤρχοντο εἰς τὴν γλῶσσάν μου.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πρὸς τί; θὰ μ' ἐφόνευσες κατὰ τὴν ὀργὴν
ἦν τότε εἶχες.

ΘΗΣΕΥΣ.

Οἱ θεοὶ μ' ἐτύφλωσαν,
ἄς κατηρῶντο τοὺς θεοὺς οἱ ἄνθρωποι!

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἄφησε. Οὔτε ὅταν ἦσαι εἰς τῆς γῆς
τὰ σκότη, ἢ ὀργὴ τῆς θεᾶς Κύπριδος
ἐπὶ τοῦ σώματός σου ἀτιμώρητος
θὰ ἐπιπέσῃ, ὡς αὐτὴ ἐπιθυμεί,
διότι εἶσαι εὐσεβὴς ἐνάρητος.

Διότι ἄλλον διὰ τούτων τῶν βελῶν
ἐγὼ θὰ τιμωρήσω μὲ τὰς χεῖράς μου,
μάλιστα ὅστις ὁ πλέον ἀγαπητὸς
ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ ὑπάρχη εἰς αὐτήν.

Εἰς σέ δέ, ὦ τλαλίπωρε, ἀνθ' ὅσων νῦν
πάσχεις θὰ ἀποδώσω μεγίστας τιμὰς
εἰς τῆς Τροϊζῆνος τὴν πόλιν· διότι πρῶν
τοῦ γάμου των θὰ κόπτωσι τὰς κόμας των
αἱ κόραι εἰς τιμὴν των, ἐπὶ μάλιστα
πενθηφοροῦσαι οὕτω. Μουσικὸς δ' ἀγὼν
παρθένων θὰ τελεῖται πάντα χάριν σοῦ.
Καὶ ὁ Ἔρωσ, ἢ Φαίδρα ὃν συνέλαβε
πρὸς σέ, δὲν θὰ σιωπηθῆ λησμονηθεῖς·
σύ δὲ τοῦ γηραιοῦ Αἰγέως, ὦ υἱέ,
λάβε τὸν παῖδά σου εἰς τὰς ἀγκάλας σου,
καὶ σφίξε εἰς τὸ στῆθος σου, ἀποῦ χωρὶς
νὰ θέλῃς, τὸν κατέστρεψεν. Οἱ ἄνθρωποι
φυσικὸν εἶνε ν' ἀμυρτάνουν, οἱ θεοὶ
ἂν ἀπορμῆν τοῖς δίδουσιν, Ἰππόλυτε,
σὲ συμβουλεύω ποσῶς τὸν πατέρα σου
νὰ μὴ μισῆς· διότι σοῦ ἦτο γραπτὸν
νὰ ἀποθάνῃς οὕτω· καὶ χαῖρ', ἐπειδὴ
δὲν ἐπιτρέπεται τοὺς ἀποθνήσκοντας
νὰ βλέπωμεν, οὔτε δὲ νὰ μικίνωμεν
τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ θανασίμους ἐκπνοάς·
ὅτι δ' ἐγγίξεις βλέπω εἰς τὸν θάνατον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Καὶ σύ δὲ χεῖρε, ὦ παρθένε εὐτυχῆς,
εἴθε δὲ τὴν μακρὰν μας συνανάστροφὴν
εὐκόλως ν' ἀφήσῃς· καὶ τὸν πατέρα μου
συγχωρῶ, ἀποῦ τὸ ζητεῖς σύ, ἐπειδὴ
καὶ πρῶην ἐπειθόμην εἰς τοὺς λόγους σου·

αἱ! οἱ ὀφθαλμοί μου ἤδη σκοτίζονται!
πάτερ μου, πάρε κ' ἰσαξε τὸ σῶμά μου.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τέκνον μου, τί μοῦ κάμνεις, τὸν κακόμοιρον!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἐχάθην· βλέπω τοῦ Ἄδου τὰς θύρας νῦν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Χωρίς νὰ μ' ἐξαγνίσῃς τοῦ φόνου αὐτοῦ;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Βεβαίως ὄχι· ἀπὸ τὸν φόνον αὐτὸν
ἀφοῦ σὲ ἠλευθέρωσα.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί λέγεις; τί;

μ' ἀφίνεις ἀπὸ τὸ αἷμα ἐλεύθερον;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Μάρτυρα ἔχω τὴν παρθένον Ἄρτεμιν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φίλτατε, πόσον εἶς' εἰς τὸν πατέρα σου
γενναῖος.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἦ! χαίρε καὶ σὺ, ὦ πάτερ μου.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἦ σὺ καρδία εὐσεβῆς καὶ ἀγαθῆ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Νὰ ἐπιτύχῃς εὐχου γνησίους υἱούς
ὅποιος ἐγὼ εἶμαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

θάρρος, τέκνον μου,
καὶ μὴ μ' ἀφήσῃς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ:

Τὸ θάρρος ἐξέλιπε,
διότι ἀποθνήσκω, πάτερ· κρύφον δὲ
τὸ πρόσωπον ταχέως μὲ ὑφάσματα.

ΘΗΣΕΥΣ.

Κλειναὶ Ἀθῆναι καὶ λοιπὴ τῶν Ἀθηναίων
χώρα, ὅποιον ἄνθρωπον θὰ χάσητε·
Δυστυχῆς ἐγὼ! πόσα δυστυχήματα
θὰ ἐνθυμοῦμαι, Ἀφροδίτη, ἀπὸ σέ!

ΣΟΡΟΣ.

Τοῦτο τὸ πάθος ἦλθ' ἀνεπίστως
εἰς τοὺς πολίτας ὅλους κοινῶς·
ὅλοι θὰ χύσωμεν πολλὰ, πλήθος
δακρύων, ὅτι κάθε ἀνδρὸς
μεγάλου μένει πλειότερον
τόνομα, πένθους δὲ πρόξενον.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οι ἐν Κων/πόλει κύριοι:	Σωμ.	Σωμ.	Σωμ.
		B. I. Ἀράπογλου	1
I. Β. Παππαδόπουλος	2	A. Βαπορίδης	»
Θ. Γεωργιάδης	»	A. Βαλασαμάκης	»
I. Σκούντζος	1	A. Παππαδόπουλος	»
Π. Μακελαράκης	»	M. Π. Τζαννής	»
Σ. Νικολαΐδης	»	Δ. Α. Σαλήβερς	»
Δ. Χρηστίδης	»	Δ. Εὐθυμίδης	»
B. καὶ I. Ἀργυρόπουλος	»	Στ. Ζαφειρόπουλος	»
Π. Γρυπιώτης	»	Εὐστ. Δόμβρος	»
A. Δ. Μαλλῆς	»	Δ. Νικολαΐδης Ἄνδριος	»
Σ. Βαρσαμίδης	»	Ἄγγ. Πρόκος	»
Π. Λασκαρίδης	»	I. Δ. Τζαμτζῆς	»
M. Η. Βαφόπουλος	»	I. Ξύδης	»
Στ. Ζωγράφου	»	N. Πλατῦς	»
A. Βελαλίδης	»	A. Εὐφραιμίδης	»
N. Μακρόπουλος	»	N. Δ. Πάσχογλου	»
A. Θεοδωρίδης	»	Γ. Ν. Παννᾶς	»
N. Ζ. Σφύρας.	»	N. Θεοδοσιάδης	»
Γ. Νικολαΐδης	»	Γ. Β. Καλλίφρων	»
I. Α. Βόλτος	»	Z. Κ. Τρυφίδης	»
Δαμιανός	»	N. Δ. Σπυράκης	»
Κλ. Π. Παννάρου	»	N. Σ. Δροσυνᾶς	»
I. Παππώνης	»	Ηλ. Ν. Βιτάλης	»

Σωμ.	Σωμ.
Βασίλειος Νικολάου	1 Μαργιοῦ Χ". Θεοφίλου
Ι. Γρηγοριάδης	» Γεώργιος » »
Ν. Γ. Παρασκευᾶς	» <i>Οἱ ἐν Σμύρῃ Κύριοι:</i>
Φωκίων Ι. Καίρης	» Φ. Πολύδωρος Κυβετός
Π. Κρομμύδης	» Φ. Α. Βουτσινᾶς
Αδάμ Χρυσοστόμου	» Α. Βουτσινᾶς
Ι. Καραγιαννόπουλος	» Σ. Κοντολιών
Ι. Κουγιουμτζής	» Δ. Ἀλεξανδράκης
Γ. Α. Κοπανάρης	» Α. Α. Βέλλης
Χρ. Γ. Ἰωαννίδης	» Κ. Α. Ἰσηγιόνης
Π. Ρουσούδης	» Ν. Διαλόπουλος
Γρ. Ι. Τσακίρογλους	» Κ. Ρίζος
Ν. Σ. Ἄγας	» <i>Ἐρ' Ἀλεξανδρεία.</i>
Κ. Ν. Μπουδζαρόπουλος	» Τῇ Ἀξιεπαίνῳ φροντίδι
Γρ. Σεραϊταρίδης	» τοῦ φιλογενοῦς κυρίου
Εὐστ. Μαλλίνης	» Ε. Ε. Ρούπα καὶ Σας. 100
<i>Οἱ ἐν ἐπιβάταις Κύριοι:</i>	» <i>Ἐρ Βλαχία.</i>
Ὁ πανοσιολ. Γρηγ. ἱε-	» Τῇ Ἀξιεπαίνῳ φροντίδι
ρομόναχος	» τοῦ ἐν Ὀλτενίτζῃ φι-
Ὁ πανοσιολ. Εὐσεβ. Για-	» λογενοῦς κυρίου Ν.
σιμίδης ἱερομόναχος	» Σφλώμου, συνδρ. 35
Ὁ ἐν ἱερομονάχοις Ἀγα-	» <i>Οἱ ἐν Σινώπῃ Κύριοι:</i>
θάγγελος Συληβριανός	» Ὁ Αἰδεσιμ. Παππᾶ Δη-
Ὁ Αἰδεσιμ. Παππᾶ Ι.	» μήτριος
οικονόμου ἐξ Ἀργυρο-	» Ὁ Αἰδεσιμ. Π. Κωνσταν-
κάστρου	» τίνος Οἰκονόμος
Σταμ. Ἀναγνωστίδης	» Ὁ ἔλλογ. Γ. Κ. Γεωργού-
διδάσκαλος	» λης Ἑλληνοδιδάσκαλος
Ν. Ἀθηναγένης Ἑλλη-	» Ὁ ἔλλογ. Ν. Γκιουμούς-
νοδιδάσκαλος	» παρμάκη Ἀλλήλοδ.
Ἄννα Θεοδώρου Τσούγλα	»

Σωμ.	Σωμ.
Σακελλάριος Δρόσου	Π. Ἀργύρης
Καλύμνιος	2 Ἀγγελος Ζωγράφος
Γεώργιος Γιαννούσης	» Δαρδανεύς
Λεωνιδεὺς	» Δημήτριος Χ". Μεχάη
Δῆμος Γιαννούσσης Λεω-	» Γεώργιος Μακρίδης
νιδεὺς	1 Νικόλαος Χ". Στιόκος
Ἀναστάσιος Σκυριανός	» Σταῦρος Π. Δανιήλ
Κυμαῖος	2 Σανδαλοποιός
Κυριακός Ἀφεντουλίδης	» Χ". Ἰωάννης Κορίτσο-
Νικόλαος Ἀφεντουλίδης	1 γλους μαθητῆς
Χαδζή Κωστῆς Γεωργίου	2 Ι. Σάββα Κρανιδιώτης
Βασίλειος Τσεκανάκης	2 πλοίαρχος
Γεώργιος Χ". Γρηγορίου	2 Χρῆστος Χ". Γρηγορίου
Πρόδρ. παππᾶ Ἰσαήδης	1 Α. Ἰωακείμίδης
Λάμπρος Κωνσταντάρης	2 Ν. Βασιλειάδης
Ἰορδάνης Κ. Γκιουμούς	» Κωνστ. Ν. Δεμεστίχου
παρμάκη	1 Κωνστ. Καγιόγλους
Κ. Χ". Κωνσταντινίδης	» Πηνελόπη Σαλπυντίδου
Παντελῆς Σακκίδης	» Διδασκάλισσα
Παῦλος Β. Συμεωνάκης	2 Μιχαήλ Ὀμήρογλου
Ἀνέστης Χαραλάμπου	» Ν. Μυρώδης
Χρυσοχόος	1 Ἀλέξανδρος Αρ. Φοίβου
Μιχ. Γαλιᾶσος Ἄνδριος	» μαθητῆς
Δημήτριος Μηρώδης	» Κωνστ. Χ". Ἰωάννη
Δ. Π. Φακᾶζης	» Ἀπόστολος Ζινόγλου
Κ. Χ". Χρυσωτίδης	» Ἀνδρέας Μακρίδης
Δ. Γ. Πυρόγλου	» Ἀλέξ. Ν. Γερεπακάνης
Γεώργιος Χ". Κυριακίδης	» Γεώργ. Ν. Γερεπακάνης
Χ". Ἰωάννης Κυριακοῦ	» Ἰωάννης Η. Ἀλτίνογλου
Σωτήριος Ἰνδζέμπελης	» Δημήτριος Ι. Ταινόγλου
Χρυσοχόος	» Πρόδρ. Παππαδόπουλος
Σ. Π. Συμεωνίδης	» Ἀνδρέας Δ. Χρυσοχόος

Σωμ.	Πραξίνου πράκτορος τῶν	
'Αλέξανδρος Χ'. Λέοντος	1	Ῥωσικῶν ἀτμοπλοίων.
Θεόδωρος Κοϊμτζῆς	»	
'Ελευθέριος Παλαλοῦ	»	Σωμ.
Γεώργιος Α. Γιατρόγλου	»	'Η Μητρόπολις Ἀμασείας 5
Grégoire M. Wortabeti	»	'Αχιλλεὺς Πράσιнос 2
Docteur	»	Κ. Γρηγοριάδης »
Μιχαήλ παππᾶ Δ. Μιγ- γρέλη	»	Δ. Λαμπαδάριος ἰατρός 1
'Ανώνυμος	2	Ν. Λαμπαδάριος φαρμ. »
Νικόλ. Κ. Τσουβαλτσό- πουλος	»	Εὐστάθιος Ἡλιόπουλος »
Φουάτ Βέης (υἱὸς Σαλῆ πασᾶ)	1	Χ. Παππαγεωργίου »
Παρασκευᾶς Μάρκογλου	»	Ν. Πορτοκάλογλου »
Δημήτριος Γεωργίου	»	Π. Ἐμφιεδζόγλου »
Τρύφων Στ. Γερεπακάνη	»	Α. Δεγερμενδζόγλου »
Χ. Ἰωακειμίδης	2	Σ. Μακρίδης »
Οἱ ἐν Ἀμισῶ κήριοι:		Α. Πιαλόγλου »
Τῆ ἐπιστασία Ἀχιλλέως		Ι. Ἀρζόγλου »
		Γ. Σουρμελῆς »
		Γ. Μισαηλίδης »
		Α. Laur »

'Εξαϊτούμεθα συγγνώμην τοὺς Κυρίους συνδρομητάς, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρίσθησαν, ὡς μὴ ἐλθόντων ἐγκαίρως τῶν καταλόγων.

Ὁ ἐκ Θετταλομαγνησίας Κύριος Κωνσταντῖνος Γ. Λα-
ναρᾶς, Ἰατρός, διαφλεγόμενος ὑπὸ εὐγενῶν πρὸς τὴν πα-
τριδα αἰσθημάτων, καὶ ἐπιθυμῶν τό γ' ἐπ' αὐτῷ, ὅπως
φανῆ ὠφέλιμος τῷ *Συλλόγῳ*, καὶ δι' αὐτοῦ τῇ πατρίδι,
ἔδωκῆσατο ἔμμετρον μετάφρασιν τῆς τοῦ Εὐριπίδου Τρα-
γωδίας «Ὁ Ἴππόλυτος», ὅπως τυπωθῆ ἀναλώμασι καὶ ἐπ'
ὠφελείᾳ τοῦ ἐν *Κων/πόλει Θεσσαλικῷ Συλλόγῳ*, ὅστις
κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ προσφέροντος θέλει μεταχειρισθῆ τὸ
εἰσπραχθὲν χρηματικὸν ποσὸν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν τῇ
Θεσσαλίᾳ Σχολείων, ἅτινα ἤθελον κριθῆ ὑπὸ τῆς ἐκπαι-
δευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχοντα ταχίστην τὴν ἀνάγκην τῆς
συνδρομῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ κάλλη τῆς περι ἧς ὁ λόγος Τρα-
γωδίας ὁ μεταφραστὴς κατέστησε προσιτὰ διὰ διαφανε-
στεροῦ ἐξωτερικοῦ περικαλύμματος, ἐξ οὗ ἀρύσεται ὡς ἀπὸ
πηγῆς διαυγοῦς τε καὶ πολυχεύμονος πᾶς τις Ἑλλὴν τὸ
φρόνημα, ὅτι Θεοσεβὲς, σώφρων, ἀγνόν τε καὶ δίκαιον,
διὰ τοῦτο θαρρῶν ὁ *Συλλόγος* ἐπὶ τὴν Συνδρομὴν ἀπάντων
τῶν μελῶν, καὶ παντὸς Θετταλοῦ, καὶ τὴν τοῦ λοιποῦ
φιλομούσου κοινού, προέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῆς περι ἧς
ὁ λόγος πραγματείας, ἧς ἡ τιμὴ ὠρίσθη ἡμίσειος ἀργυροῦ
Μεδζιδιέ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 12 Ἀπριλίου 1877.

